XXI. évfolyam 39. szám

Ára: 1 forint

1965. szeptember 30

Gerő Sándor rajza

JÁTSSZUNK FELNŐTTESDIT!

— ... és te leszel a felelős az alkatrészhiányért. Ne félj, nem lesz semmi bajod!

KATONADOLGOK

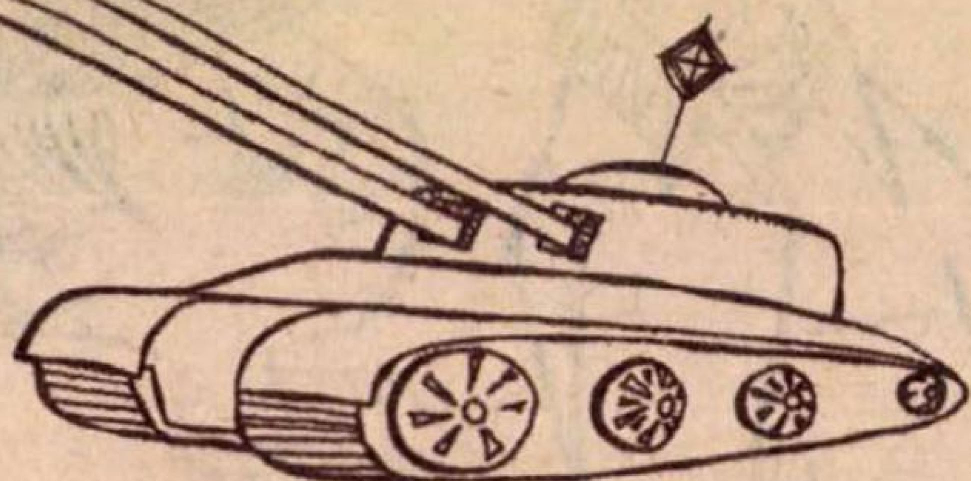
Zsoldos Sándor rajzai

EGÉSZSÉGÜGYI KATONA

REGGELI TORNA

LÉGVÉDELMI RAKÉTA

BÖRTÖNBE KERÜL-E RAFT?

Azok, akik nem egészen értik az amerikai gengsztervilág társadalmi helyzetét, próbálják meg figyelemmel kísérni George Raft, híres filmszínész adóügyét. A „New York Herald Tribune" című tekintélyes amerikai lap életrajzi érdekességként, s egy cseppet sem elítélő modorban írja meg, hogy George Raft, az ismert gengszterszínész fiatalkorú banditaként kezdte pályafutását, később Al Capone baráti köréhez tartozott, most pedig adóeltitkolás miatt hároméví börtön fenyegeti. Ebben is követi egykori barátja, Al Capone példáját, akinek végül is az adócsalás lett a végzete. Raft persze változatlanul az amerikai filmművészeti élet vezető személyisége.

TÖBB MÁR A TÁNCLEHETŐSÉG, DE MÉG MINDIG KEVÉS

Örömmel olvasom a villamoson, az autóbuszon, a házak oldalán és a hirdetőoszlopokon, hogy szépen szaporodó tánciskolahálózatunk milyen nagy szeretettel és milyen demokratikusan (tekintet nélkül korra és családi állapotra) hívja parkettjára, hangulatvilágításába, sőt a forgó tükörgömb alá szocializmust építő népünket.

Különös öröm ez számomra ma, amikor lépten-nyomon hallom, hogy mily sok egészen rendkívüli képességű szuperfiatal számára nem akadt hely az egyetemeken, a főiskolákon, a technikumokban vagy akár a balettintézetben.

No, hát félre a könnyeket s a protekciókeresést, irány a tánciskola, ahol nem játsszák a rafinált pontozósdit, hanem befogadják azt a szegény tanulni vágyó ifjút vagy házaspárt. Sőt még válogatni is lehet. Mehet az a szegény ifjú, vagy házaspár a stúdióba, a munkaközösségbe, a klubba, a művelődési otthonba vagy a maszekhoz. Túl ezen megválogathatja, hogy egyszerű oktatótól vagy diplomástól kívánja-é tanulni a balettot, a szteppet, a színpadi táncot vagy a „világ tánc program"-ot.

Persze ez hazai tánckultuszunknak csak egyik fele, amely így magában csupán a fenti örömre késztetne. Ám jobban kiolvasva a villamost, nemzeti kultúránkért lelkesedő honfiúi szívem vad ujjongásba csapott. Ugyanis olvasom, hogy a magyar tánctanítás nem holmi parketthoz ragadt, a forgó tükörgömb alá tapadt primitívség, hanem azt szervesen kiegészítik a nép fiaiból, az Attilákból, Csabákból, Jánosokból, Andrásokból alakult jellegzetesen magyar tánczenekarok — úgymint: Atlasz, Syconor, Taygetos, Zenith 5, Syncom, Kon-Tiki, Nivram, Sincron, Atlantis és az idegen hangzású Kék csillag.

Érthető hát, hogy örömmel és lelkesedéssel nyugtázom a magyar tánckultusznak ezt az ígéretes fejlődését, de anélkül, hogy ünneprontó lennék, fölhívom illetékesek figyelmét, hassanak oda, hogy a tánctanítás ne sasszézzon egy helyben, mert nem elégedhetünk meg azzal, ha minden háztömbben van egy tánciskola. Mozgalmat kell indítanunk, amelynek jelszava legyen: Ahány ház, annyi tánciskola! Hogy ne kelljen annak a szegény tánctanulni vágyó ifjúnak vagy házaspárnak sokszor két sarokra gyalogolnia...

Remélem, illetékesek cikkem nyomán jobban fölkarolják a spontán népi lelkesedésből megszületett táncmozgalmunkat. Legyen szabad emlékeztetnem ezzel kapcsolatban a napkeleti bölcs haladó szellemű megjegyzésére, mely szerint „olykor többet ér a legszebb diplománál is, ha jól tudsz táncolni".

Sólyom László

Nézeteltérés

– Magát miért hozták ide?
– Nem értettem egyet a kormánnyal.
– Ugyan miben?
– Abban, hogy hetven orkánkabátot nem lehet vámmentesen behozni.

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

AZ ÉVEK SZÁLLNAK, MINT A PERCEK...

A múlt év szeptemberében egy „Karlshart" szekrénysort és „Háry" garnitúrát vettem a Dunaújvárosi Bútorboltban. Örültem a tizenhat darabos szép berendezésnek.

Nem sokáig.

Először a székek csapolása engedett ki. A kétszemélyes rekamié két fele között pedig közel tíz centiméteres szintkülönbség támadt... A székek színe is megfakult.

Reklamáltam. A csapolást helyrehozta a szekszárdi Faipari Vállalat. A rekamié baján nem tudtak segíteni, a székek fakult színe is változatlan maradt. Később a szekrénysor oldalszélein szürkés folt keletkezett.

Újabb, sikertelen reklamáció.

Végre 1965 májusában értesítést kaptam a Bútorértékesítő Vállalattól, miszerint a minőségi kifogást tudomásul vették, és a Székesfehérvári Asztalos Ksz-t szólították fel a hibák kijavítására.

Vártunk, reméltünk.

Egy szép napon táviratot hozott a posta. Ekkor és ekkor legyünk otthon, mert jönnek és kijavítják a bútorokat.

Szabadnapot vettem ki, nem jöttek. A házfelügyelőnek leadtuk a kulcsot, nem jöttek. Elhalasztottuk a szabadságunkat, nem jöttek.

Július végén az adonyi Építőipari Ktsz-től kaptunk egy értesítést, amelyben az állt, hogy beteg a javítással foglalkozó részlegvezető, mihelyt felépül, jelentkezik.

Máig is várom a szóbanforgó kartárs jelentkezését. Csak attól félek, hogy ha továbbra is ilyen viharos ütemben foglalkoznak a bútorom helyreállításával, a végén már múzeumi restaurátoroknak kell dolgozniuk rajta.

Csaider György
Dunaújváros

Vietnamban

Szűr-Szabó József rajza

– Érdekes, milyen sok alkatrészből áll egy bombázógép!

HALLÓ!

— Főszerkesztő úr? Itt én beszélek. Korszakalkotó ötlettel zavarom, ha nem zavarom. Ön észrevette-e, milyen sokan vannak, akik csakis a Népszabadság utolsó oldalát olvassák, a sporthíreket? A Magyar Nemzetet meg a Népszavát pedig a 6. oldalon nyitják fel, mert ott a sportrovat, azután ott be is csukják. Még leginkább a Népsportot lapozzák végig, mert abban elejétől végig minden csak sportrovat! Ez a dolog népünk egyoldalú fejlődésének veszélyét rejti magában. Olyan emberek nevelődnek, akik az időjárásról is csak akkor tudnak meg valamit, ha azt olvassák, hogy a szakadó zápor miatt elmaradt a vasárnap délutáni döntő mérkőzés. Szerintem a tömegek látókörét úgy kellene bővítenünk, ahogy én javasolom most önnek. Tessék a sportrovatba tördeltetni a legfontosabb híreket! Például: le tetszenek írni, hogy mi történt a meccsen, ki rúgott hová, és ki nem sehová, és aztán így folytatódik a tudósítás:

Cs. Maros József edző nyilatkozata: „Az Imbert-junta lemondott. Megalakult Dominikában az egységkormány. Caamano ezredes elismerte az új kormányt, és a jövőben katonai beosztásban kíván tevékenykedni a dominikai nép szabadsága érdekében."

Suderovac külföldi játékvezető: „Nagy meglepetést okozott a kasmiri konfliktus. Kitartok véleményem mellett, hogy füttyszó előtt lépték át a kezdővonalat. Mindkét félnek vissza kell térnie a kezdőkörhöz."

Furkász Gedeon gyúró: „Az amerikaiak egyre nagyobb ellenállással találják szemben magukat Dél-Vietnamban."

— Kérdezi főszerkesztő úr, hogy jó, jó, de hová kerüljön akkor az edzői nyilatkozat meg a többi ilyesmi, ami nagyon érdekli a dolgozókat. Egyszerű a dolog: a vezércikkbe! Így talán azok is elolvassák, akik hátulról kezdik a lapot. Tessék elképzelni, főszerkesztő uram, vezércikk az első oldalon, „Kudarcra ítélt próbálkozások" címmel, arról, hogy az ENSZ-et miképpen próbálják egyesek a saját céljaikra felhasználni, és milyen nehéz volt 20 éven át megőriznie a tekintélyét. A hasáb közepe táján aztán így folytatódik az eszmefuttatás: „Johnson nyilatkozott újságírók előtt az ENSZ 20 évi mérlegéről. — Eleinte jól ment a játék a fiúknak — mondotta —, kitűnően dribliztek, de az ellenfél szüntelen támadásai felőrölték a védelmünket, és végül is be kellett érnünk a döntetlennel."

— Pardon... ezt nekem tetszett mondani, főszerkesztő úr?! És ezért nem ítélnek ön ellen 11-est?! Pfuj, bíró! Hülye bíróóó, hülye bíróóóó!!...

Alföldi Imre

Zenei verseny

Nagyzási hóbort

Szimpla fekete

(EGY ANYA MONOLÓGJA)

Most ülj le szépen, Magdikám, mert beszélni szeretnék veled. Igen, beszélni szeretnék veled, de nem mint anya a lányával, hanem mint nő a nővel. Múlt hónapban múltál el 19 éves, nem vagy már gyerek. Ezért fáj az, amit rólad hallottam. Igen, igen, eltaláltad, Emmi néni pletykált, ő látott tegnap este egy körúti eszpresszóban Jancsival, amint, uram bocsáss meg, egy szimpla feketét ittál. Egy szimpla feketét egy körúti eszpresszóban Jancsival.

Édes kislányom, tanuld már meg végre, hogy egy jó családból való úrilány, mert igenis, te az vagy, ha ezt nem is illik ma mondani, nem iszik egy férfi társaságában, nyilvános helyen, szimpla feketét. Hogy mit igyál? Megmondtam már ezerszer: ginfizzt. Igenis, ginfizzt, mégpedig a saját érdekedben. Hogy miért? Mert ha egy férfi társaságában csak egy szimpla feketét kérsz, az a férfi, jelen esetben Jancsi, mit gondol magában. Azt, kislányom, hogy te egy piti kis nő vagy, egy kis árvácska, aki nem mer mást kérni, csak egy olcsó szimpla feketét. De ha te egy ginfizzt kérsz, kislányom, a férfi, jelen esetben Jancsi, rögtön látja, hogy te egy komoly nő vagy, mert ha egy nőre költeni kell, az már komoly nő. És ha egy férfi költ egy nőre, akkor, kislányom, már fut a pénze után, tehát fut a nő után is. Ezért hát rendelj egy ginfizzt, aztán még egyet, és még egyet, és közben ropogtass el két adag sós mandulát is, hadd lássa Jancsi, hogy te

nem akárki vagy, hanem született Schoblo-her lány.

Nézd, én tudom, hogy te nem szereted és nem is bírod az italt, de akkor is meg kell innod. Mielőtt elmész itthonról, jól vacsorázz meg, igyál meg két duplát, és meglátod, az a két-három rövid ital meg se kotytyan, különösen akkor, ha sós mandulát is eszel közben. Tudom, most azt akarod mondani, hogy Jancsinak nincs pénze, mert másodéves orvostanhallgató. Ez igaz, de kap zsebpénzt a szüleitől, és hidd el nekem, én ismerem a férfiakat, ő is szívesebben fizet egy komoly nőnek három ginfizzt, mint egy piti kislánynak egy szimpla feketét. Ez az egyik. A másik, meg ne halljam még egyszer, hogy eszpresszóba mégy Jancsival. Vagy zenés lokálba vigyen el, vagy sehova. Inkább reggel gyere haza, de Jancsi fizesse csak meg a belépőt, reprezentáljon, mert csak akkor fog igazán tisztelni, becsülni téged, ha egy este legalább száz forintot rád költ.

Remélem, megértetted, hogy a te boldogságodról van szó, mert nekem, szegény anyádnak, teljesen mindegy, hogy mit iszol, szimpla feketét, vagy tripla ginfizzt.

Hogy meddig kell még ginfizzt innod, kislányom? Addig, amíg Jancsi két év múlva elvégzi az egyetemet, megkapja a diplomát, és elvesz téged feleségül. Azután már nem kell.

De ne félj, Magdikám, ha már a felesége leszel, akkor már egy szimpla feketét sem fog fizetni.

Miklósi Ottó

Jucika és a csúcsforgalmi interjú

Pusztai Pál rajza

FÜRDŐSZOBA

A negyvenes évek végén Beke Manó, Hajdu Péter és Lakó György – jeles finnugor nyelvészeink, tanulmányútra indultak Finnországba. Akkoriban még csak Bécsből volt repülőjárat, s így egy éjszakát az osztrák fővárosban kellett eltölteniök.

Kora reggel a három tudós a szállodai recepciónál találkozott, hogy kifizesse a számláját. Mikor a portás átnyújtotta a jegyzékeket, Beke Manó meglepetéssel állapította meg, hogy az ő szállodaszámlája jóval magasabb összegről szól, mint két kartársáé.

Beke professzor igazságos és méltányos ember volt. Mindenkinek megadta, ami járt, de magát sem hagyta megrövidíteni. Odatartotta tehát a három számlát a portás elé, s megkérdezte:

– Egymás mellett laktunk mind a hárman, három egyágyas szobában, miért kell nekem többet fizetni?

– Ön fürdőszobás szobát kapott, innen az árdifferencia – hangzott a válasz.

– Csakhogy én nem fürödtem! – érvelt a jogait és kötelezettségeit pontosan számontartó professzor.

– Bocsánat, az mindegy. Akár méltóztatott használni a fürdőszobát, akár nem, az árát meg kell fizetni.

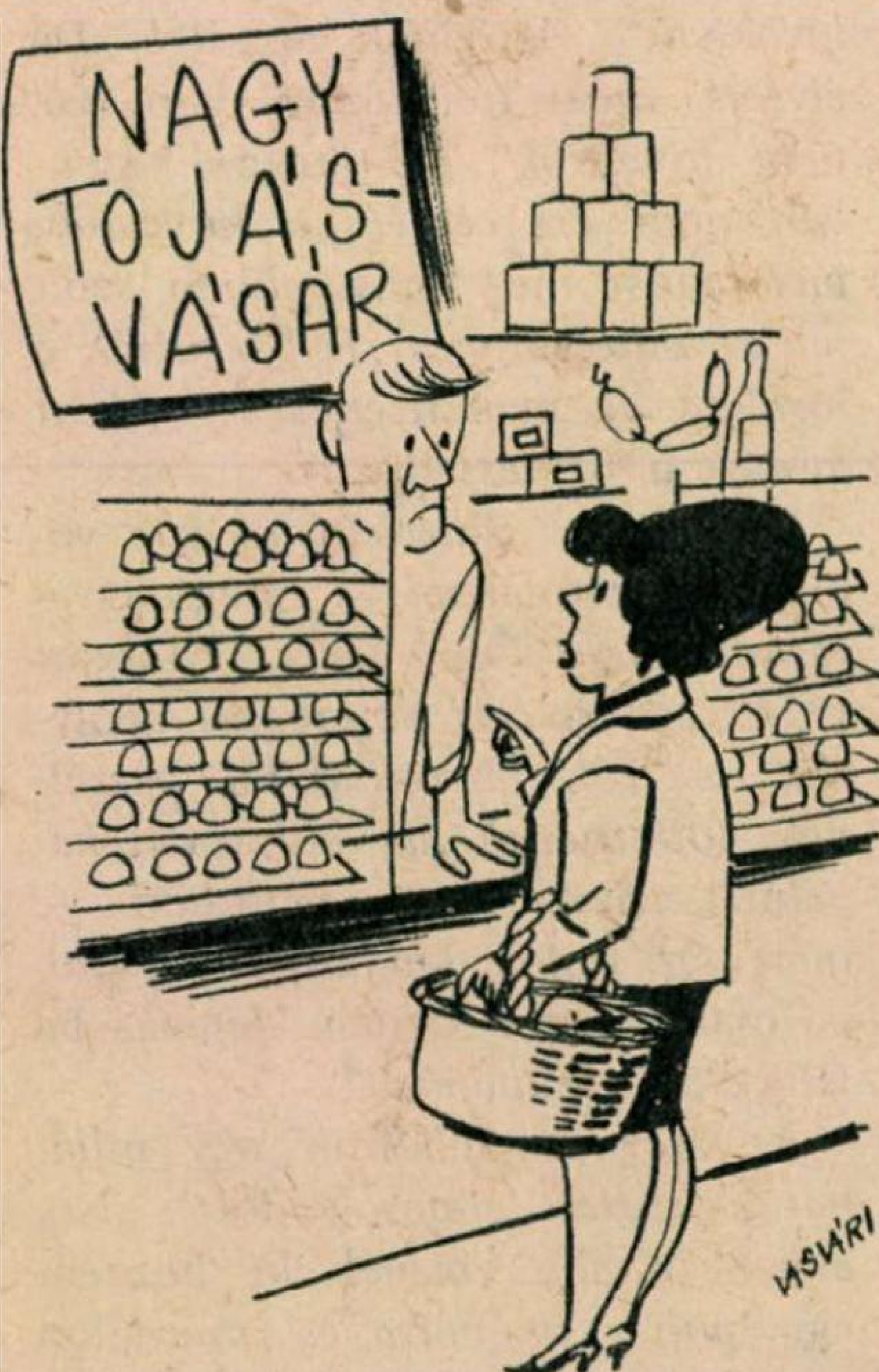
– Akkor várjatok néhány percig – fordult erre ifjabb kollégáihoz Beke Manó. – Azonnal jövök.

Korát meghazudtoló fürgeséggel felszaladt a lépcsőn, s körülbelül tíz-tizenöt perc múlva, még idejében, hogy a repülőtéren a Helsinki felé induló gépet elérjék – visszaérkezett. Egyenesen a portához sietett.

– Tessék, megfürödtem, most már fizetek – mondotta, és kiszámolta pénztárcájából a fürdőszobás szoba árát.

Békés István
(Legújabb Magyar Anekdotakincséből)

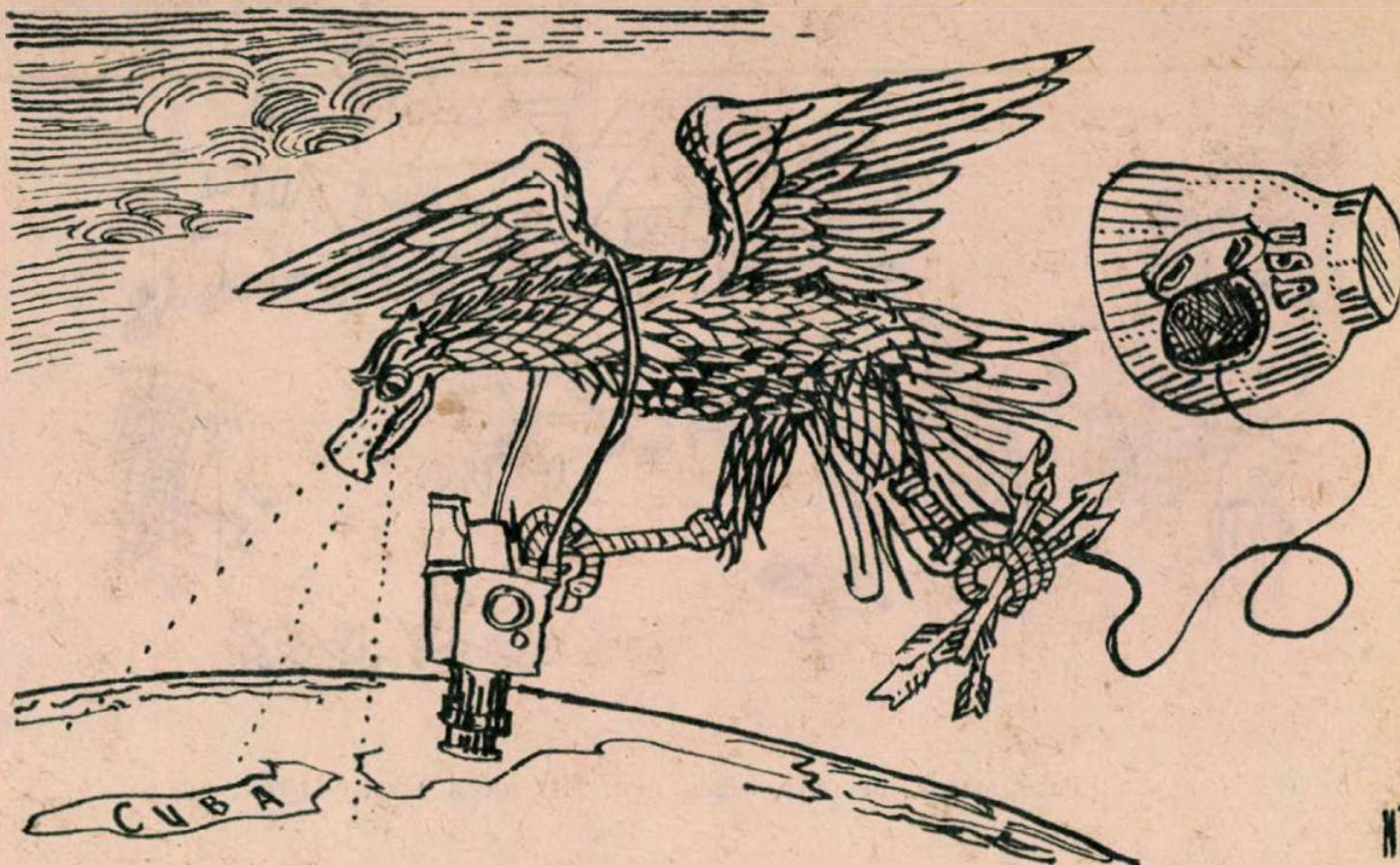
Jogos kérdés

– Mikori évjárat?

Amerikai sas

Hegedűs István rajza

... korszerű beosztásban ...

a HOBBY

Csak nemrég röppent át hozzánk ez az angol szó, de máris többen ismerik jelentését, mint esetleg egy-két régi magyar szóét.

Mi a hobby? A szótár szerint vesszőparipa, hóbort, kedvtelés, állandó jelleggel űzött passzió, foglalatosság stb. Mi, magyarok rendkívül jól állunk hobby dolgában, hiszen alig van ember az országban, akinek ne lenne valamilyen hóbortja. A legtöbben tücsköt-bogarat gyűjtenek, gyufacímkét, bélyeget, képeslapot vagy éppenséggel régi érméket, pénzeket.

A hobbyval rendelkezők másik csoportja az öntevékeny amatőr szakmunkásoké. Vannak közöttük asztalosok, ácsok, lakatosok, órások, motorszerelők és még a jóég tudja, hányféle szakmában dolgozók.

Egyik barátom világosított fel erről. Sőt, azt is elárulta, hogyan látja ennek hasznát. Összegyűjti hobbys ismerőseit, kollégáit és felírja nevüket egy noteszba. Megmutatta a noteszát is.

– Ők a hobbyjukban kapcsolódnak ki rendes munkájukból. Nézz ide! – bökött ujjával a nevekre. – Kovács ügyvéd hobbyja asztalosmunka. Remete borbélyé a kulcskészítés, Kertai osztályvezetőé a kertészkedés, Gogyai festőé az angolról magyarra fordítás, és így tovább. Nálam nincs probléma, ha csőrepedés van, ha elromlik a zár, ha meg kell javítani a rekamiét, ha a szél lefúj egypár cserepet. Csak szólok az illetékes hobbysnak, és leülök a fotelba várakozni. Rendes munkájuk után valósággal repülnek hozzám, és ingyen elvégzik a munkát.

– Nahát, ez csodálatos! – tört ki belőlem az őszinte elismerés a sárga irigység keverékhangján. – Ezek szerint neked az a hobbyd, hogy foglalkoztatod őket. Nagyszerű!

– Eltaláltad! Látnád, milyen jókedvvel és igyekezettel dolgoznak. Ma is várom dr. Kramacsek állatorvost, a motoromat javítja meg ...

– És még sohasem jártad meg a hobbys emberekkel?

– De, egyetlenegyszer. A feleségemmel elhatároztuk, hogy kifestetjük a lakást. Megnéztem a hobbysok névsorát, és Krump Vince, akit egyik barátom ajánlott, este már terepszemlét is tartott. Rendelt két üveg firnejszt, 5 kiló olajfestéket és néhány liter bort, hogy jobban menjen a munka. Egye fene, a festésért úgysem kér semmit – gondoltuk, és hozattunk neki 5 liter szekszárdi rizlinget.

– És? – vágtam közbe kíváncsian.

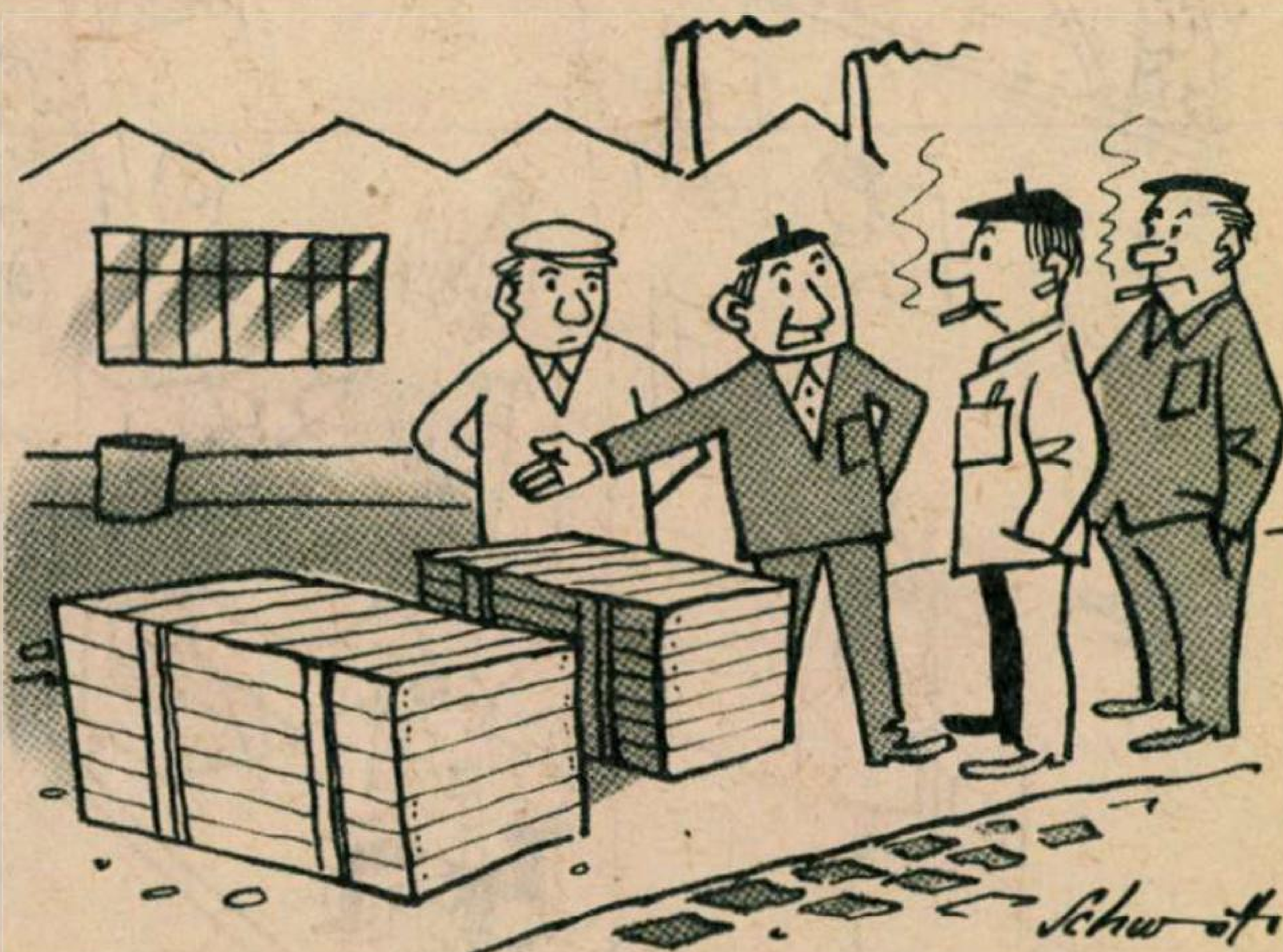
– Keveselte. Erre még hozattam 5 üveggel. Akkor nekilátott, az ivásnak, utána úgy összevissza festett mindent, hogy borzalom. Ki kellett hívatnunk a ktsz-t.

– Hogyhogy?

– Későn jöttünk rá, hogy az alkohol volt az igazi hobbyja – mondta a barátom szomorúan, és megindult hazafelé.

Környei Tibor

Létszám-panasz

– Mire várnak ilyen sokan?
– Néhány új emberre, hogy elvigyék ezeket a ládákat!

Korán sötétedik

Sajdik Ferenc rajza

– Elhúzódott a meccs, a végén nem lesz idő a verekedésre!

Pesti tudósítónktól

Új orvosi megállapítás szerint gyümölcslével keverve kevésbé árt az alkohol.

De vajon nem árt-e alkohollal keverve a gyümölcslé?

*

Hét latin-amerikai állam egyezményt kötött a Nemzetközi Atomenergiai Bizottsággal, hogy sugárzással irtsák ki a citrom- és narancsfák legnagyobb kártevőjét, egy apró légyfajtát. Érdekes lenne tudni a szóbanforgó rovarok véleményét erről az eljárásról, amely alapjában véve az atomenergia békés felhasználása.

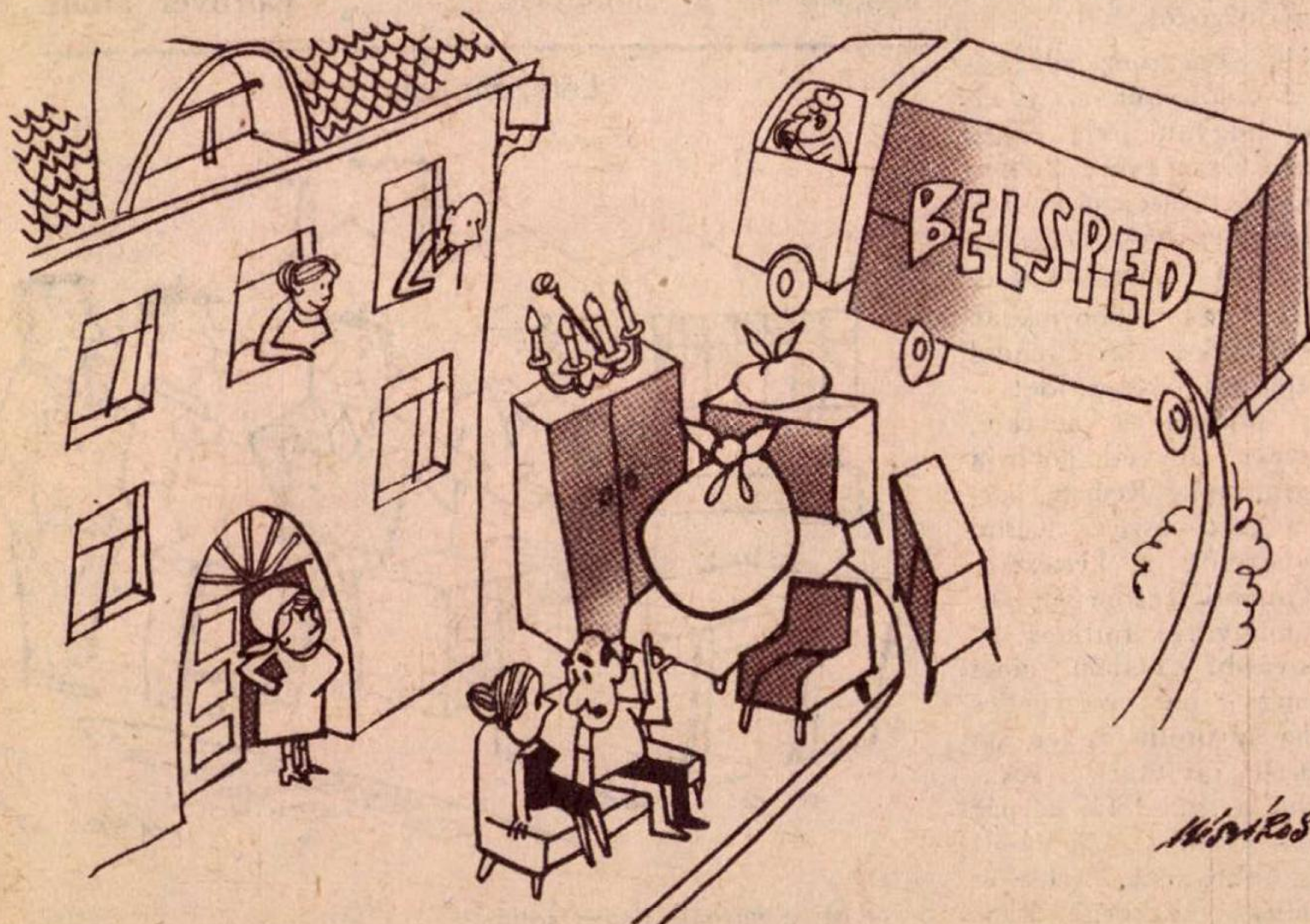
*

Azt hallom a rádióban, hogy *Brunóban* nagy vásárt tartanak. Meghatva találgattam, hogy vajon Bruno Walterről vagy Giordano Brunóról nevezték-e el a nagy vásár színhelyét, aztán hirtelen rájöttem, hogy Brno városáról van szó. Kegyelet helyett tehát mindössze kiejtési nehézség játszott szerepet.

f. l.

Hatos csere

Mészáros András rajza

– Úgy látszik eggyel kevesebb volt a lakás, mint a partner...

LUDAS MATYI EMLÉKKÖNYVÉBE

Simon István társaságában a könyvhét alkalmával Egerbe és Eger környékére utaztunk, ahol egy termelőszövetkezetet is meglátogattunk. Előadásra kértek fel bennünket: én a mai magyar irodalmat, Simon vietnami útjának érdekességeit választotta témának.

Először Simon beszélt a hallgatóság feszült érdeklődése mellett. Előadás után felállt egy nagybajuszú, öreg téesztag, akiről látszott, hogy nem sokkal előbb alaposan belekóstolt a jó egri borba. Megkérdezte: „Aztán mondja csak, író elvtárs, tud maga vietnamiul?" Simon nemmel válaszolt, és megmagyarázta, hogy tolmácsa volt.

Az öreg gúnyosan mosolygott, mint aki nem hisz Simonnak.

Én következtem. Igyekeztem mindenki számára érthetően beszélni és előadásom után megkérdeztem: „Kinek van valami kérdeznivalója?" Megint felállt az öreg és jó hangosan megszólalt: „Mi lesz a lovakkal?" Az elnök rászólt: „De elvtárs, most irodalomról van szó, nem lovakról." Az öregnél azonban nem ért célt ez a kioktatás, mert most még hangosabban szólt fel az emelvényre: „Felbecsülték a lovakat, de nem fizették ki! Miért késnek a fizetéssel?"

Szerencsére ismertem az erre vonatkozó rendeletet és megmagyaráztam neki az ügyet. Morgott egyet, azután ezt dörmögte: „Folyton az írók támogatásáról beszélnek. Jöhetnének hát kukoricát kapálni." „Szívesen – mondtam –, mert én tudok kukoricát kapálni, de cserébe arra kérném, fejezze be félig kész drámámat."

Az öreg gondolkozott egy pillanatig, azután elmosolyodott: „No, akkor inkább jöjjenek ki hozzám egy pohár jó borra és maradjon minden a régiben."

Dobozy Imre

Hátha valaki nem ismeri...

Mottó: Nincsenek régi viccek, csak öreg emberek vannak. Egy újszülöttnek minden vicc új.

A tanító rászól Pistikére aki nem tudja a feladott verset:

– Látod, Kossuth Lajos, amikor olyan idős volt, mint te, minden verset tudott könyv nélkül.

– Az igaz – mondja Pistike –, de Kossuth Lajos, amikor olyan idős volt, mint a tanító bácsi, már Magyarország első embere volt!

*

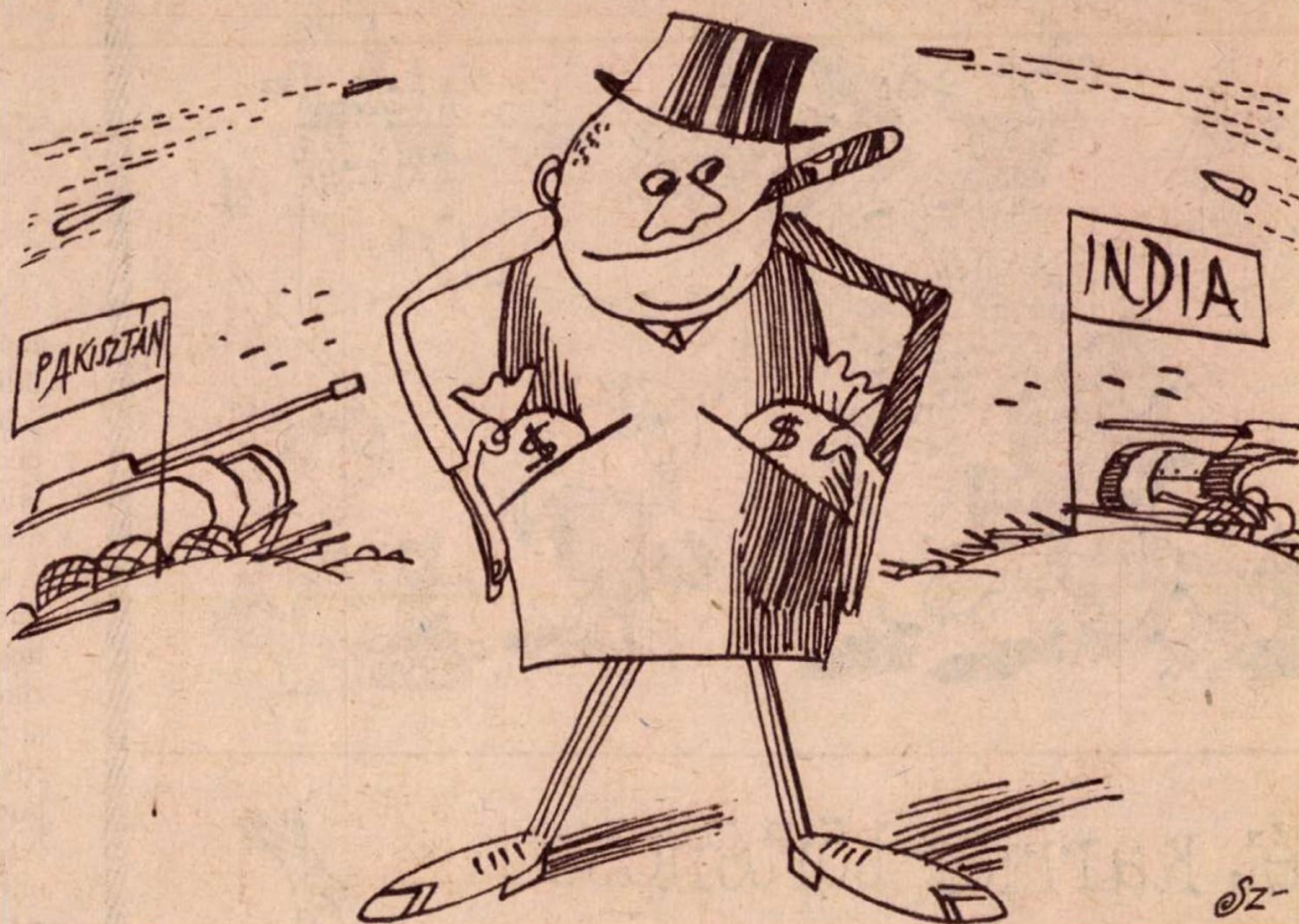
Kovács kirándul vasárnap a hegyekbe. Az egyik domboldalon meglát egy juhászgyereket, aki a juhait őrzi. Odamegy hozzá és azt mondja:

– Ugye, fiacskám, borzasztó unalmas egész nap itt ülni, és semmit sem csinálni!

– Dehogyis – feleli a gyerek. – Mindig jár erre valaki, akinek semmi dolga sincs, és mindenféle marhaságot kérdez.

Arany János után

Szűr-Szabó József rajza

Amerikai hadianyaggyáros: Jobb felől üt, nekem fütyül! Bal felől üt, s nekem fütyül!

Száz az egyhez

Sok mindenféle ember fordul meg egy szerkesztőségi szobában. Ezért nem lepődtem meg különösebben, amikor a tojásfejű öregúr közölte, hogy ő feltaláló és számít a segítségemre. Hellyel kínáltam.

– Talán hallott már az úgynevezett megelőző modellezésről? – kezdte megnyerő mosollyal.

Bizonytalanul bólintottam, hisz annyi mindent hall manapság az ember, hátha köztе volt ez is.

– Az a lényege – folytatta látogatóm –, hogy a szakemberek, mielőtt hozzáfognának egy újfajta, bonyolult üzem felépítéséhez, egy újfajta, bonyolult gépi berendezés összeállításához, előbb megcsinálják annak kicsinyített mását. Mondjuk: száz az egyhez arányban. Ez a modell a legapróbb részletekig hű mása a tervezett berendezésnek. Viszonylag hamar, kevés pénzből készítik el, és ugyanúgy kell működnie kicsiben, mint ahogy majd a nagynak – nagyban.

– Nono! – szóltam közbe szakértően. – Csak ha jók a tervek, jók a számítások!

Az öregúr bólintott.

– Fején tetszett találni a szögecset. A kicsinyítés nagyszerűsége éppen abban rejlik, hogyha valami hiba csúszott netán az elgondolásba, az már a modellen jelentkezik, és nem a tetemes költséggel létrehozott életnagyságú gyártmány működése közben. A modell alapján a szakértők kijavítják a hibát, és aztán már biztonságosan láthatnak neki a tulajdonképpeni konstrukció elkészítésének. Mi a véleménye erről az eljárásról?

– Ragyogó – szögeztem le őszinte elismeréssel. – Így sok vesződséget, pénzt, nyersanyagot, utólagos önkritikát takaríthatunk meg.

Látogatóm elégedetten dőlt hátra a széken.

– Hogyan vélekedne afelől – mondta lassan, tagoltan –, ha ezt az ön szerint is ragyogó, megelőző modellezést nemcsak a műszaki dolgoknál hasznosítanánk, hanem társadalmi életünk legkülönbözőbb területein is?

Értetlenül néztem rá.

– Például – magyarázta türelmesen –, ha azokat az embereket is száz az egyhez arányban lekicsinyítve próbálhatnák ki az illetékesek, akiket valami fontos, új munkakörbe szeretnének beállítani?

– Kifejtené ezt részletesebben?

– Természetesen. Tételezzük fel, hogy Kovács János a minisztériumban nem váltotta be egészen a hozzáfűzött reményeket, és ezért most egy nagyüzem élére akarják helyezni. A jelölt jóindulatához nem fér kétség, családi élete is rendezett, mégis nagy a kockázat. Ugyebár, amiért valaki a minisztériumban a tavaszi kesztölce bokrosítása terén csődöt mondott, attól még lehet belőle kiváló igazgató egy kindruszgyárban?

– Lehet, de egyáltalán nem biztos!

– Stimmt. Most érkeztünk el a találmányom lényegéhez. Ha sikerülne Kovács Jánost másfél centire lekicsinyíteni és egyelőre a gyárnak csak cipősdoboz nagyságú modelljét bízni a kezére, akkor...

– Akkor – folytattam lelkesen –, akkor a miniatűr igazgatóról esetleg néhány forint értékű selejt árán még idejében kiderülne, hogy ez a terep sem alkalmas képességeinek szabad kibontakoztatására.

– És Nagy Jánosból sem csinálnának osztályvezetőt – vágott szavamba a látogatóm –, ha modellje egy icipici hivatalban már előzetesen kimutat egy icuri-picuri kis királyt, amint pindurka beosztottak és ügyfelek jelentéktelen életét teszi tönkre.

– És Kis Elemér sem venné feleségül Mancikát – folytattam –, ha száz az egyhez arányban kicsinyített asszonykáról a hasonló léptékben modellezett apró családi fészekben még jókor kiderülne, hogy két kézzel szórja a filléreket!

– Vagy vegyük a drámaírókat...

– Elég! – álltam fel határozottan. – Meggyőzött. Testestül-lelkestül az öné vagyok. Mire van szüksége a találmánya kivitelezéséhez? Pénz? Összeköttetés? Buzdítás?

– Ó, nem – rázta meg fejét az öregúr. – Mindössze arra kérem, írja meg, amit most előadtam, és a végére tegyen egy felhívást, hogy társnak vennék magam mellé biológus szakembert, aki gyakorlatilag is megoldaná az emberkicsinyítést száz az egyhez arányban. Megírja?

– Tüstént – szorítottam vele keményen kezet.

Illő tisztelettel kísértem ki. A folyosó végéről még visszafordult és figyelmeztetően emelte fel az ujját:

– Fantaszták kíméljenek!

Kürti András

Egy kis pihenő

Balázs-Piri Balázs rajza

Két karrier története

1.

A büszke sas pihenni egy szirtre szállt,
s a szirt fokán nyálas kis csigát talált.
Elámult rajta, s megkérdezte tőle,
miképpen jutott fel a szirttetőre,
hová a sasoknak bátrabbja is csak
szorgalommal, harccal, sok tudással juthat!
És felelt a nyálas csiga fuvolázva:
— Hogy jutottam ide? Csúszva! Nyalva! Mászva!

2.

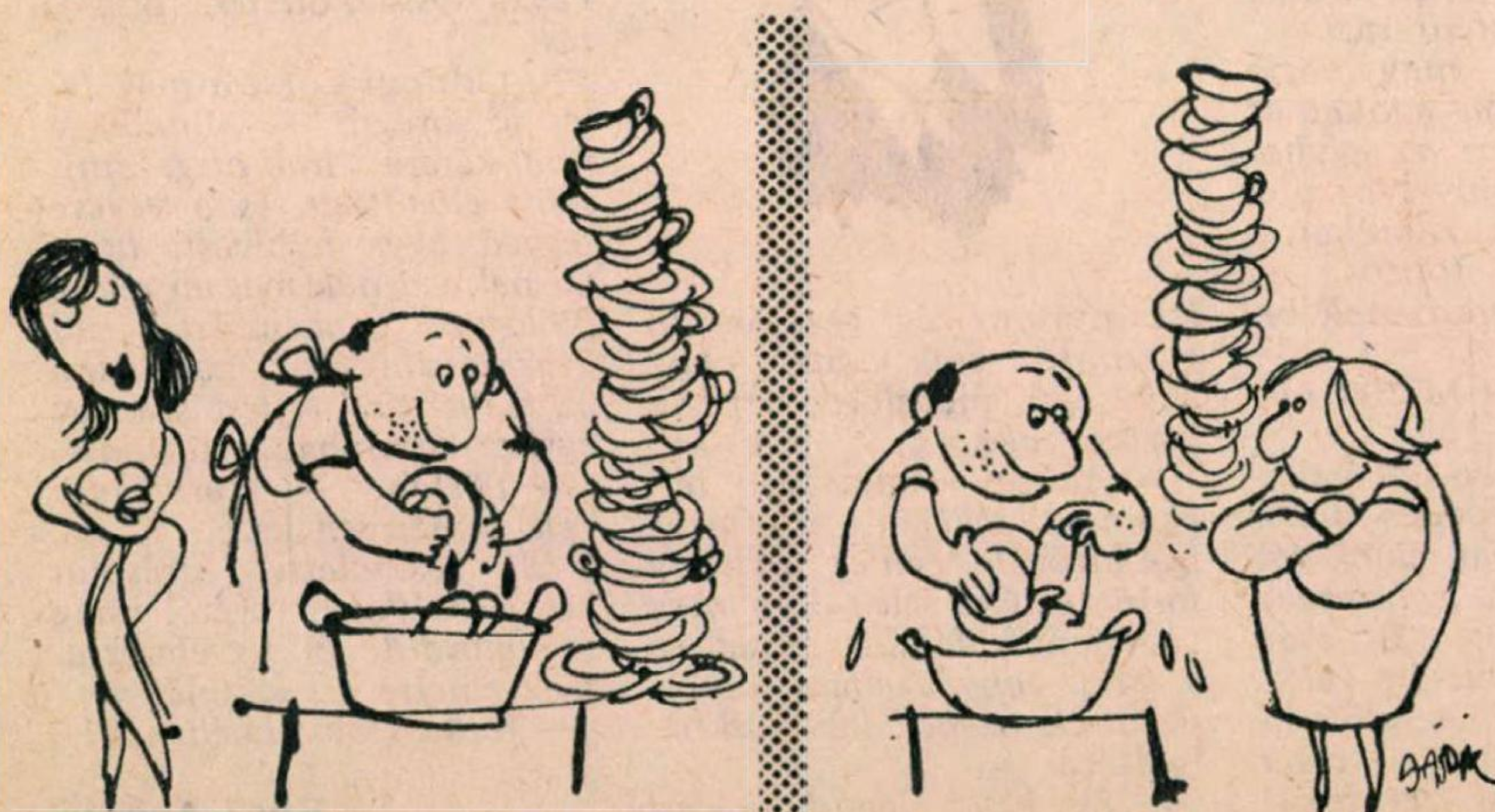
A viharos tenger vad tajtékot csapott,
ahol a bálna egy hallal találkozott,
kis, folyami hallal, amelyik peckesen
hintázott előre a zajló tengeren.
A bálna megnézte jól a kis maszatot,
(ilyet Ő eddig még sohasem láthatott).
Szóba ereszkedett vele s megkérdezte,
honnan s hogyan került e széles vizekre,
mi volt az érdeme, bölcsessége, titka,
hogyan jutott el ily' magas hivatalba,
a nagy óceánba, hol csak azok járnak,
kik választottjai a nagy halvilágnak?!
És felelt a kis hal nagyra tátott szájjal:
— Hogy kerültem ide? Hát úsztam az árral!

Szinetár György

A bigámista

Sajdik Ferenc rajza

BORNAP

CSAK EL NE RONTSÁK!

Mire e sorok napvilágot látnak, talán már forgalomba is került egy újfajta üdítő ital: a szénsavval dúsított móri szőlőmust. Palackozva, ezüstfóliás, hétdecis butéliákban, a Belker e célra kijelölt üzletei árusítják. Vagy fogják árusítani. Remélhetőleg mielőbb.

Megkóstoltam kétszer egy decit belőle a Móri Állami Gazdaságban, ahol hosszas és türelmes kísérletezés után sikerült létrehozni. (Az egyetlen hely, ahol ez sikerült, pedig számosan régóta kísérleteztek már a folyékony must tartósításával.)

Színe világos, ragyogó tiszta. Íze, mint a legfrissebb szőlőmust. Pedig most a múlt évi mustot palackozzák. Eddig tartott, amíg megjárta a bürokrácia útjait, és minden fórum hozzájárult a forgalombahozatalához.

A must nagyszerű. A töltés kisipari és ósdi. Segíthetnének az illetékesek egy automata palackozóval. Megérdemelné ez a remek üdítő ital, mely nagy csatákra képes az alkoholizmus ellen.

Hacsak a boltokban el nem rontják. Mert eddig is voltak már nekünk, és még most is vannak kitűnő üdítő italaink. De nem üdítenek. Melegek, langyosak. Azért ilyenek, mert nem érdemes törődni velük. Olcsók! Igaz, hogy kaptam én már drága pezsgőt is, poshadtan. Kiszökött belőle a szénsav. És áporodott bort is vásároltam már, amelybe beszökött a levegő.

Azért tud kiszökni a szénsav és azért képes beszökni a levegő, mert a legtöbb üzletben talpára állítva tárolják az italokat, s ezáltal kiszárad a dugó. Ha fektetnék a palackokat, nem száradna ki a parafa, nem szökne ki a szénsav, és nem szökhetne be a levegő.

Hát ezért, és ettől féltem én a szénsavval dúsított móri szőlőmustot!

(földes)

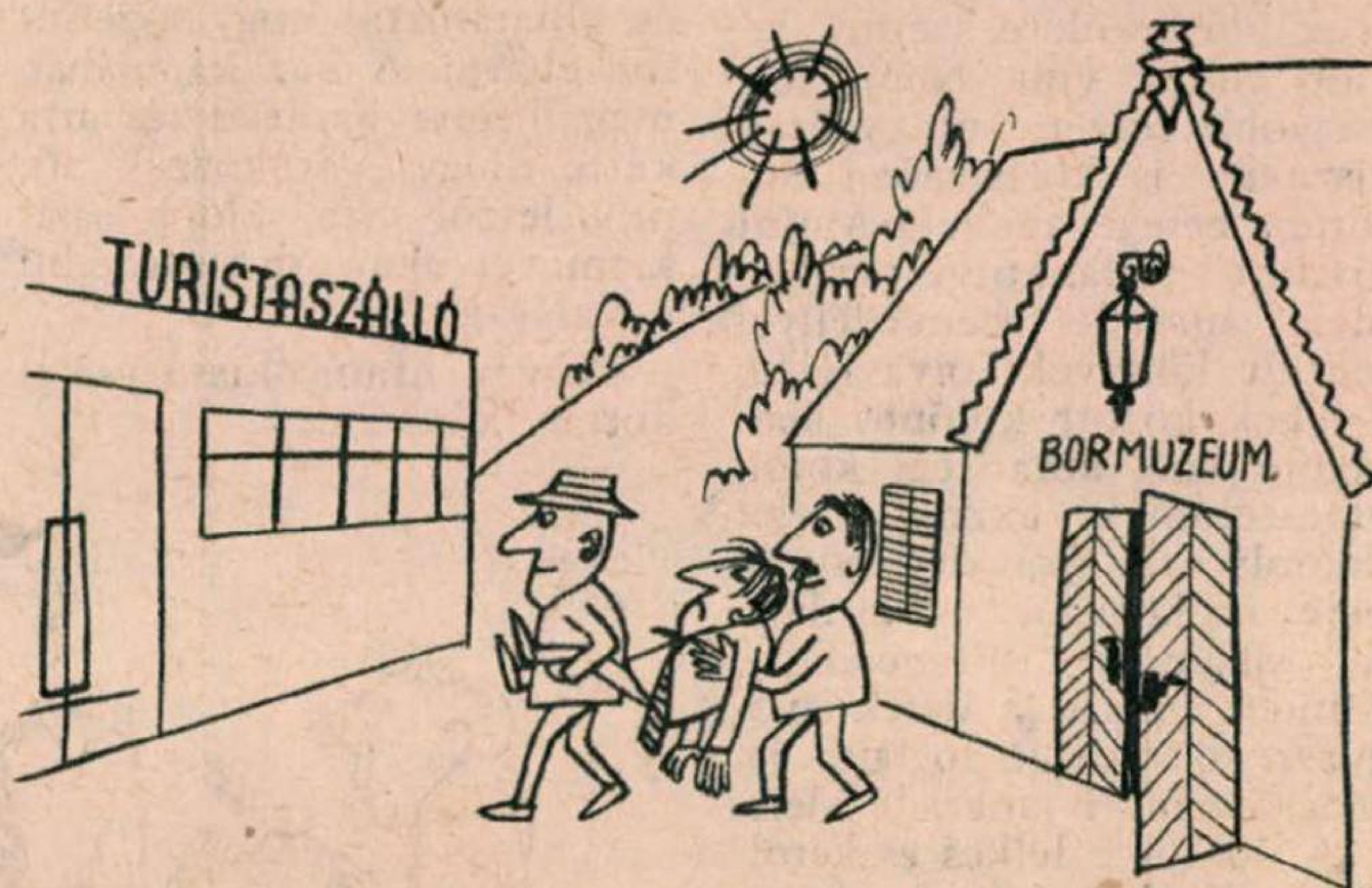
Várnai György rajzai

...OK ELŐTT MÓRON

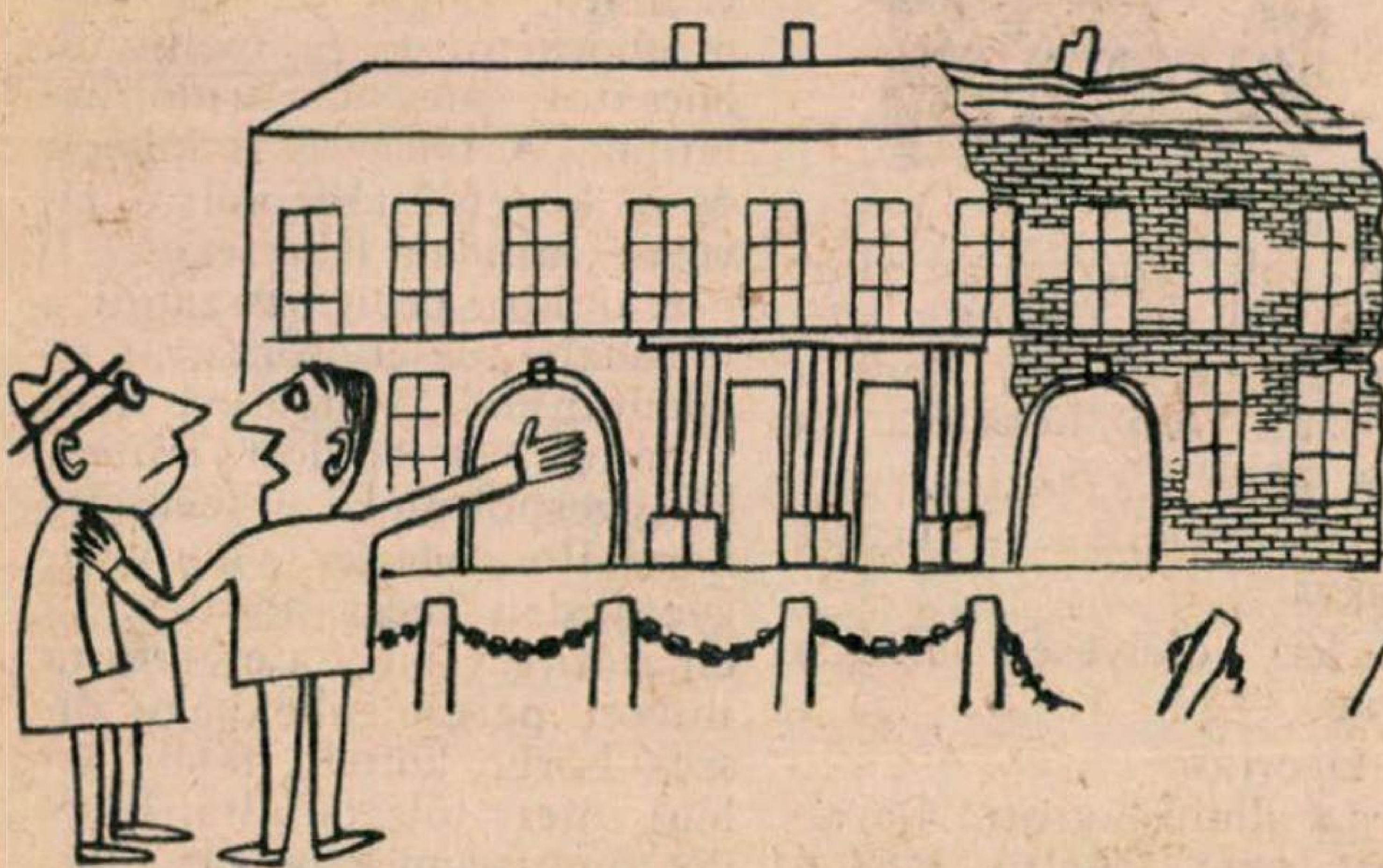
SZÜRETI FELVONULÁS

AZ ELŐRELÁTÓ TERVEZÉS DIADALA

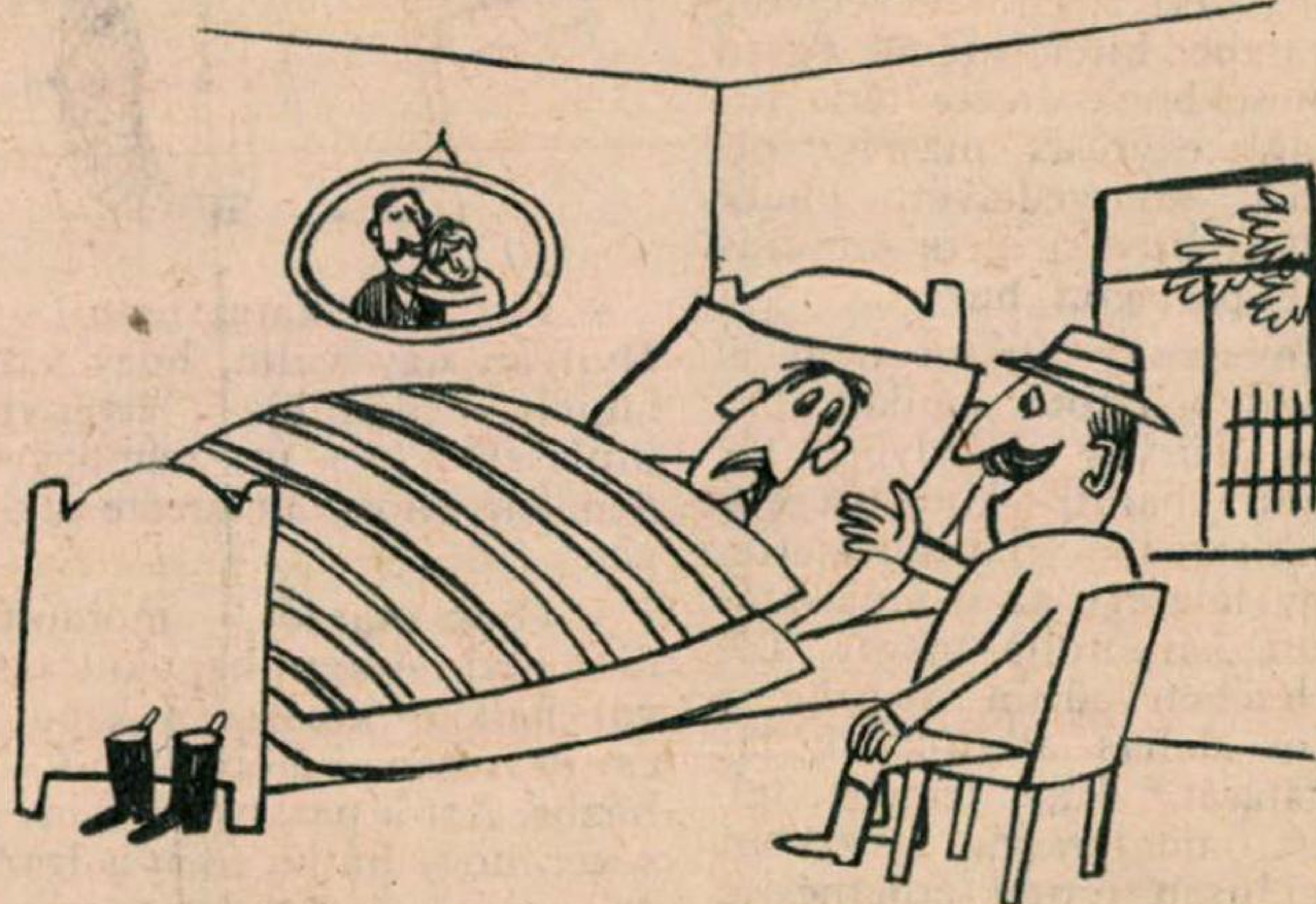

TATAROZTAK EGY MŰEMLÉKET

– Így legalább látják, milyen lenne ez a ház, ha nem tatarozták volna...!

ÖRÖM A HÁZNÁL

– Szerencsés ember, kend, hogy itt esett ágynak, ahol a körzeti orvosi ellátás jobb, mint az országos átlag...!

KULTURÁLT GÉPKOCSIVEZETŐ

– Ne izguljanak, a második felvonásra odaérünk, az elsőt majd elmesélem...

Kétségkívül balszerencséje van Mórnak az építkezésekkel. A nagyközség lakásfejlesztési programjában például 205 új lakás szerepelt. Aztán a kétszázöt lakást Tatabánya kapta meg. Vagyis a kétszázöt lakást nem Tatabánya, hanem Mór bánja...

Igaz, szerepel kultúrház is a móri községfejlesztési tervben, mert a jelenlegi művelődési házat — a volt katolikus kört — már csak a szentlélek tartja össze. Hatodik éve készülget Móron a kultúrház, de olyan szerény ütemben, hogy kulturális műsor helyett egyelőre csak az építkezés nyavalyái szerepelnek a műsoron.

Mennyivel szerencsésebb a szomszédos, mindössze négyezer lakosú Pusztavám, ahol viszont két művelődési ház is felépült, élénken példázva azt, hogy a kulturális élet milyen viharosan fejlődik ott, ahol a tervezés nincsen összehangolva. Pusztavám esetéből láthatja az olvasó, hogy amit a járás megnyert a pusztavámon, azt elvesztette Móron.

S. P.

Más idők – más erkölcsök

Mivel most már fél százada, hogy kisvárosunk jeles orvosa, Kovásznay János, otthagyta a kórházat, amelynek főnöke volt, és azzal együtt minden egyebet – talán nem tapintatlanság, ha elmondom róla ezt a fabulát, amely abban különbözik minden más hasonlótól, hogy valóban megtörtént.

Kovásznay a maga módján s az idő erkölcse szerint kiváló ember volt. Napja legnagyobb részét, sőt gyakran éjszakáit is kórházában töltötte a betegei mellett. Amint viszont pillanatnyi szabad ideje maradt, szenvedéllyel merült könyvek olvasásába. Többek között különös kedvelője volt ama régi korok elbeszélőinek, akik az élet komoly tanulságait szőtték bele mulatságos és gyakorta sikamlós történeteikbe. Mindez persze a derék gyógyász sok idejét foglalta le. Másra nem is maradt ideje.

A doktor e lelkes és kétoldalú elfoglaltságának egyetlen súlyos kárvallottja a tulajdon felesége volt. Az asszony, aki tizenöt évvel volt fiatalabb hites uránál, egyre terhesebbnek érezte férje hivatását egyrészt, másrészt olvasási szenvedélyét, amely mellett hitvesi élete mindinkább parlagon hevert.

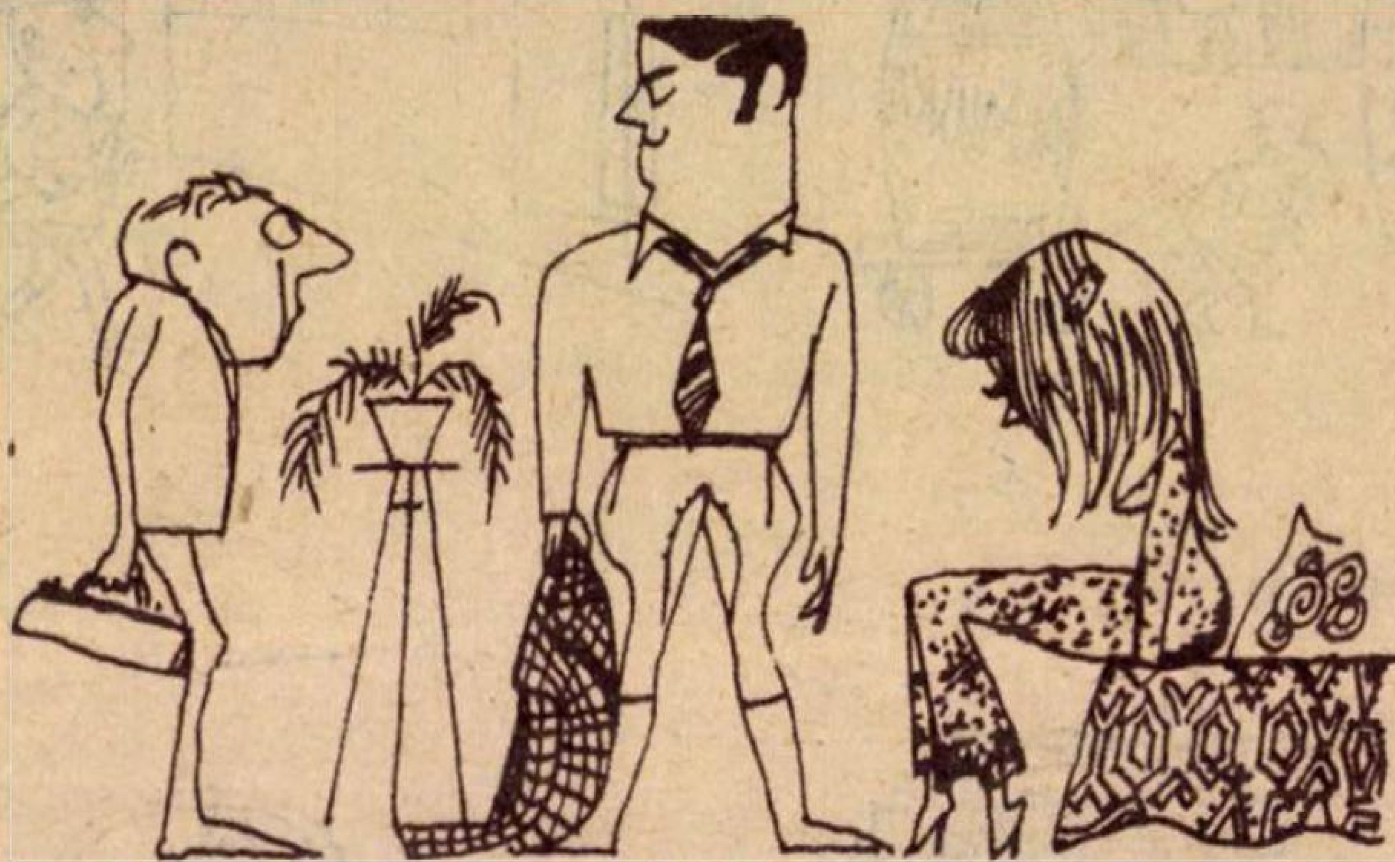
Kovásznay doktor nem is csodálkozhatott, amikor barátja, Turvay, a helybeli főjegyző baráti kötelességére hivatkozva figyelmeztette, hogy felesége az ő mulasztásaiért kárpótolja magát. Távollétében sűrűn fogadja a város daliás albírójának látogatását. Ha, teszem fel, most odafáradna, nyilván flagránsan tetten érhetné az illetékeseket. A doktor, ha nem is csodálkozott ezen a közlésen, bizonyos, hogy bosszankodott. Elsősorban azon, hogy miféle baráti erkölcs teszi kötelezővé, hogy ilyen kényelmetlen helyzetbe hozza őt. Másodsorban azon, hogy neki most valamit cselekednie kell, ami kétségtelenül időt rabol orvosi kötelességétől és egyéb szenvedélyétől. Rosszkedvűen, s főleg sietve indult hazafelé, és megkérte barátját, hogy kísérje el.

Kényelmetlenül, de teljes bizonyossággal érezte, hogy neki most cselekednie kell. De mit? Útban hazafelé ezen töprengett. Közben szinte gyűlölködve vetett egy-egy pillantást kísérőjére, aki hiába akarta szóra bírni.

– Mit akarsz tenni? – kérdezte a főjegyző a kibicek veszélytelen izgalmával.

A doktor nem felelt. Nyilván ebben a pillanatban még maga sem tudta, hogy mit kell cselekednie. Mivel bölcselkedő elme volt, olvasmányaihoz és a belőlük leszűrt tanulságokhoz fordult tanácsért. Meg is találta a maga útmutatóját, a nevezetes Matteo Bandello úrnak XV. századbeli meséjében, és elhatározta, hogy aszerint fog eljárni. A ház kapujában megállította barátját, és arra kérte, hogy várakozzék ott, míg leszól érte. Előbb saját szemével akar meggyőződni a valóságról.

Turvay uram kissé csalódottan kérdezte:

– Hát mit akarsz tenni? – Nyilván úgy vélte, hogy valamely sikamlós látványt mulaszt el – s így némiképpen kárvallottnak érezte magát.

– Csak maradj – mordult rá a férj. Aztán kapukulcsával halkan kizárta a kaput, és óvatosan belopakodott a házba. Azt a parányi reménységét, hogy hátha nem is igaz az egész, szétfoszlatta az a sikoly, amellyel neje fogadta, mikor hálószobájába belépett. A látszat világos volt, de a helyzet nem kézzel fogható. A gavallér éppen kabátját vetette le. Ámbár feltűnő közelségben találtatott a hölgyhöz, ez legfeljebb azt bizonyította, hogy a továbbiak előjátékában zavarta meg őket a váratlan belépő.

A doktor számára azonban ez a látszat elég volt, hogy levonja következtetéseit. Arra is, hogy cselekedjék. Senki sem várhatta tőle, hogy görnyedt hátával, keszeg erőtlenségében, puszta ököllel menjen neki a jól megtermett csábítónak. Mivel pedig fegyvert nem vitt magával, még a sebészi kését sem, így semmiféle támadó mozdulatot nem tett. Nem is volt szándékában.

Alig néhány másodperc feszült némaságában a párocska riadt várakozással készült valami rettenetesre és jóvátehetetlenre. Az izgalmas pillanat csendjét a doktor törte meg.

– Vedd fel a kabátodat – mondta suttogva, de annál parancsolóbban. Az albíró zavartan, de szó nélkül engedelmeskedett.

– Most pedig, ott van a hátsó ablak, tessék kiugrani. Nem olyan magas, hogy bármi bajod esnék. De ha kitöröd a nyakad, úgy is jó. Az udvaron nincs ilyenkor senki, és a hátsó kapun elmehetsz.

Mivel az albíró lovagias ember volt, tanácstalan mozdulatot tett az asszony felé, mint aki attól fél, hogy a felbőszült férj bosszúja őt sújtja majd.

– De, kérlek... – kezdte dadogva.

A férj erélyesen elvágta szavát:

– Ugorj!

S az albíró ugrott. Gavallérhoz nem méltó módon magára hagyta bűntársát – még tolvajbecsület se volt benne. Valóban nem történt semmi baja.

Az asszonynak nem volt ideje arra, hogy bűntársa hitványságán elmélkedjék, mert férje és ő ott álltak egymással szemben. Az asszonyka egy pillanatig azon gondolkodott, mi volna célszerűbb, ha ő lép fel támadólag, s orra alá dörgöli, hogy hites ura csak azt kapta meg, amit megérdemel, vagy kegyelmet kérőn a lábához omoljon, mint azt regényekben olvasta és színpadon látta. De nem maradt ideje, hogy döntsön, mert a doktor az utcai ablakhoz lépett, és kiszólt lent várakozó barátjának:

– Gyere fel! – kiáltotta le, nem barátságosan, sőt ingerült méltatlankodással. Mikor a főjegyző belépett a szobába, haragosan rászólt:

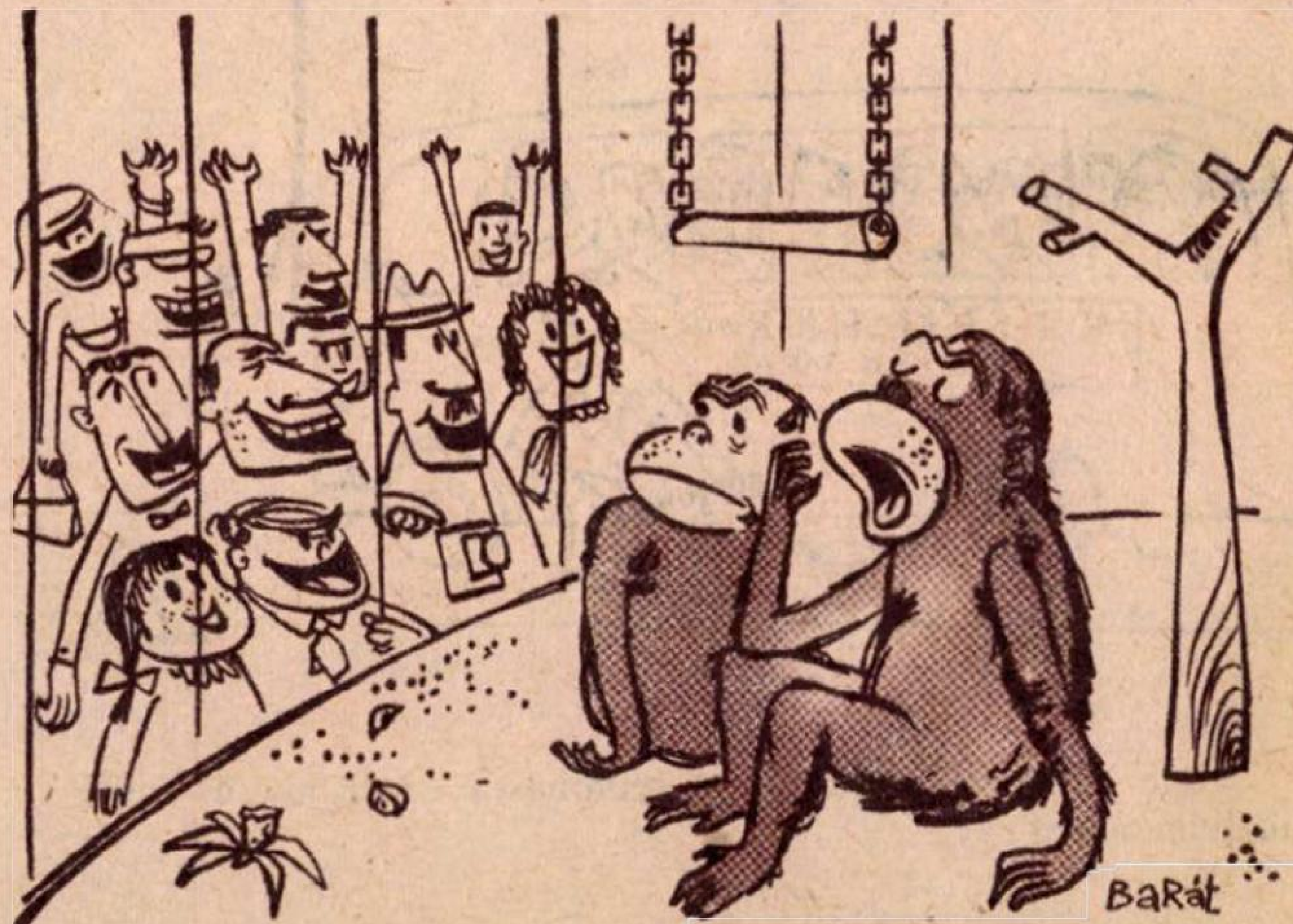
– Kérlek, kímélj meg a jövőben alaptalan gyanúsításodtól. Tessék, nézd végig az egész házat. Itt nincs senki, nem is volt senki. Tulajdon szemeddel győződhetsz meg róla. Megyek vissza a betegeimhez. Te pedig jól teszed, ha bocsánatot kérsz a feleségemtől, akit így megrágalmaztál.

Azzal otthagyta őket. Nem tudható, hogy az asszony megbocsátott-e, és mennyire bocsátott meg az áruló barátnak. A főjegyző is jóképű és jó kedélyű férfi volt – elvégre minden lehetséges.

A doktor pedig visszatért a kórházba, de elsősorban s ez alkalommal kivételesen nem a betegeivel törődött, hanem könyvespolcáról leemelte Bandello mester könyvét, gyengéden megsimogatta, és elhatározta, hogy a csalafinta művet pergamenbe vagy díszes bőrbe kötteti hálája jeléül, mert tőle tanulta, hogy így mentse meg polgári, férfiúi és orvosi tekintélyét és véleménye szerint felesége jó hírét is.

Bálint Lajos

Állatkertben

– El tudom képzelni, milyen lehet a szórakoztató iparuk...

Esetünk a csirkével

Morzsával csaltuk a konyhába
– nem volt pénz húsra pár hete –
megfogtuk és néztünk egymásra:
„Vágd le szerelmem!" – „Vágd le te!"

A csirke félt. Szeme kidülledt,
mint két kis sárga mazsola...
Én elfordultam, te kiküldted,
és krumpli lett a vacsora.

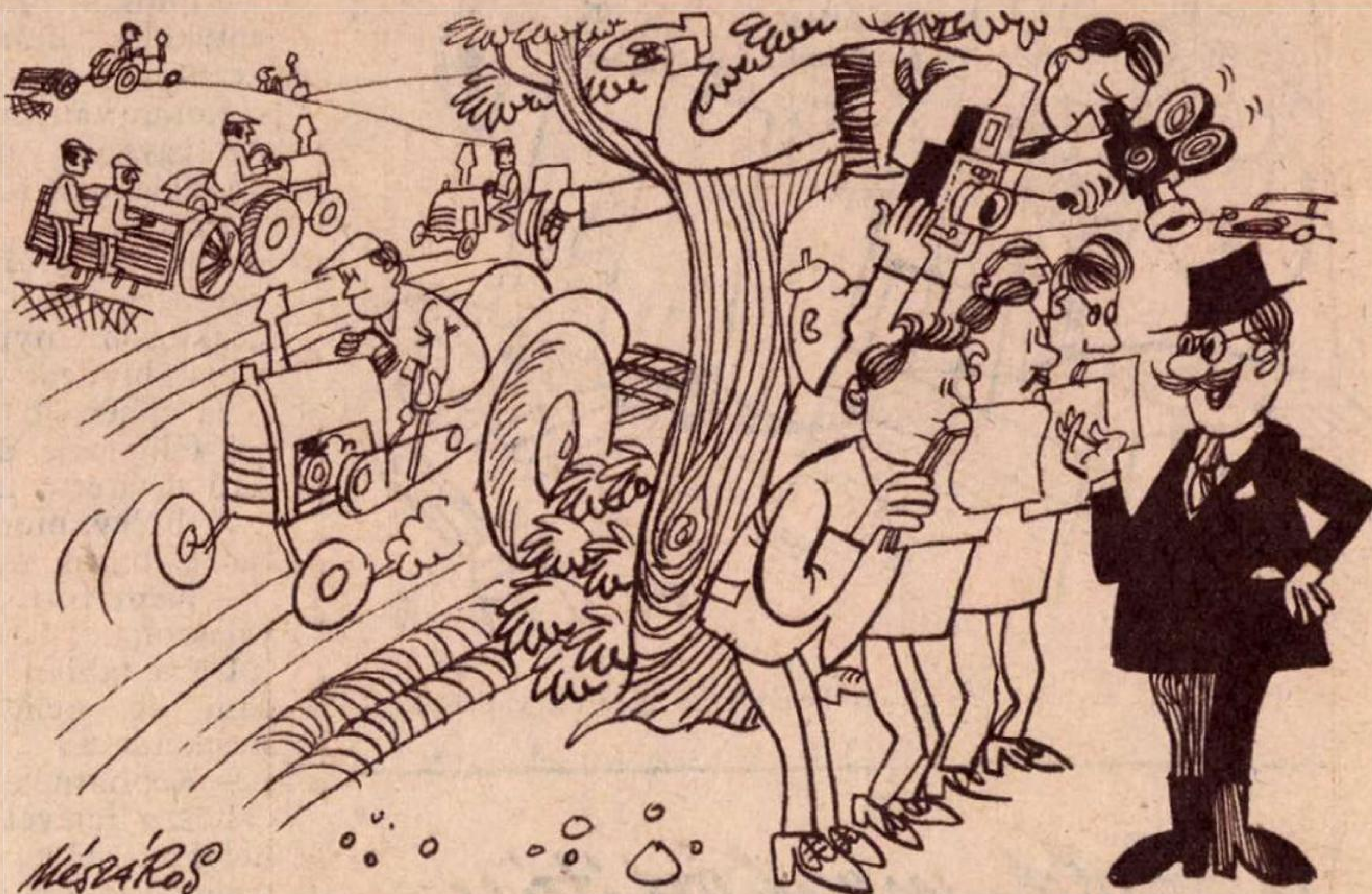
A csirkéhez, mit nem ettünk meg,
már barátság kapcsol bennünket,
kezünkből veszi el az étket,
s mi röstelkedő humorkával
mondjuk: „Te, majd befaltunk téged
rántva, kovászos uborkával."

Minap csaknem a tálba tettük,
mára őszintén megszerettük;
– mi az, mitől meglágyul egy szív,
nem tárja fel az esetem,
de, emberek, nem egyszer lesz így
ölnivágyásból szerelem.

Török Rezső

Szenzációs új módszer

Mészáros András rajza

– Dolgozunk!

FILOZÓFIAI MUSICAL

Nem értem, miért csodálkoznak sokan azon, hogy Bertrand Russel, a Nobel-díjas angol filozófus 90 éves korában „Sátán a peremvárosban" címmel musicalt írt. Inkább azon kellene csodálkozni, hogy Russel ilyen sokáig várt életműve megalkotásával, miközben matematikai filozófiával, a relativitás magyarázgatásával és filozófiatörténelemmel fecsérelte drága idejét. Elfelejtette, hogy a bölcselkedés nagyjai már jóval korábban elkészítették musicaljukat! Gondoljunk csak Platón „Lakoma" című zenés játékára, amely ma is elevenen hat, mindössze a szerelmi jelenetekbe kellett egy kis különneműséget belevinni. Már az ókorban igényelte ugyanis a nagyközönség a zenés vígjátékokat, s elsősorban a gondolkodó elméktől várták a műfaj felemelését. A színigazgatók lámpással keresték az új tehetségeket. Így tűnt fel Diogenész is „A vidám hordó" című musicaljával. Az egykori hírlapok szerint nagy és megérdemelt sikert aratott egy másik bölcselő, Arisztotelész zenés játéka is, amelynek slágerét évszázadokon keresztül énekelték:

Meta, meta fizika,
Szép kislány a Marika...

Egy időben szó volt arról, hogy bemutatják nálunk Hegel musicalját, a „Világszellem, te édes!" című zenés vígjátékot, de nem tudták beilleszteni a Dalszínház műsortervébe. Psota Irén így is gyakran énekelte a rádióban a fülbe mászó hegeli slágert:

Tézis, antitézis,
Fejreálltam én is...

A német filozófia különben is sok lendületes musicalt adott a világ zenés kultúrájának. Fichte a szubjektív idealizmust vitte színpadra, s fergeteges sikert aratott az abszolút egoista dala, amely hevenyészett magyar műfordításban valahogyan így hangzik:

Gémdaru, gémdaru, gémdaru, gém,
ÉN vagyok, ÉN vagyok Én vagyok,
ÉÉN...

De sokan énekelték Kant dallambő musicaljának legnépszerűbb dalát is:

Ding an sich,
Ich liebe dich...

A magyar közönség viszont ezzel a szöveggel fogadta szívébe a dalt:

Szeretlek én szakadatlan,
Nem vagy te megfoghatatlan...

Nietzsche „Zarathustra" című zenés komédiájának is nagy sikere volt az elmúlt században, különösen amikor az Übermensch-kar táncolva kereste az élet értelmét, s így énekelt: „Tűz, tűz, tűz..." Mély és felkavaró hatása volt a „Vissza a természethez!" című Rousseau-musicalban a nudista jelenetnek, amelyben a szereplők hátat fordítanak a civilizációnak. Schopenhauer musicaljának egy akaratos, makrancos kislány volt a főszereplője. A korabeli műbírálók egy kicsit pesszimistának találták a színdarabot.

Talán elsőként kellett volna említenem Hérakleitosznak, a nagy görög bölcselőnek egykori musicalját, amelynek különösen a festői kiállítású tóparti jelenetét becsülte nagyra az ókori közönség. Mindig vastaps tört ki, amikor a színen fürdőruhás görög lányok ezt énekelték:

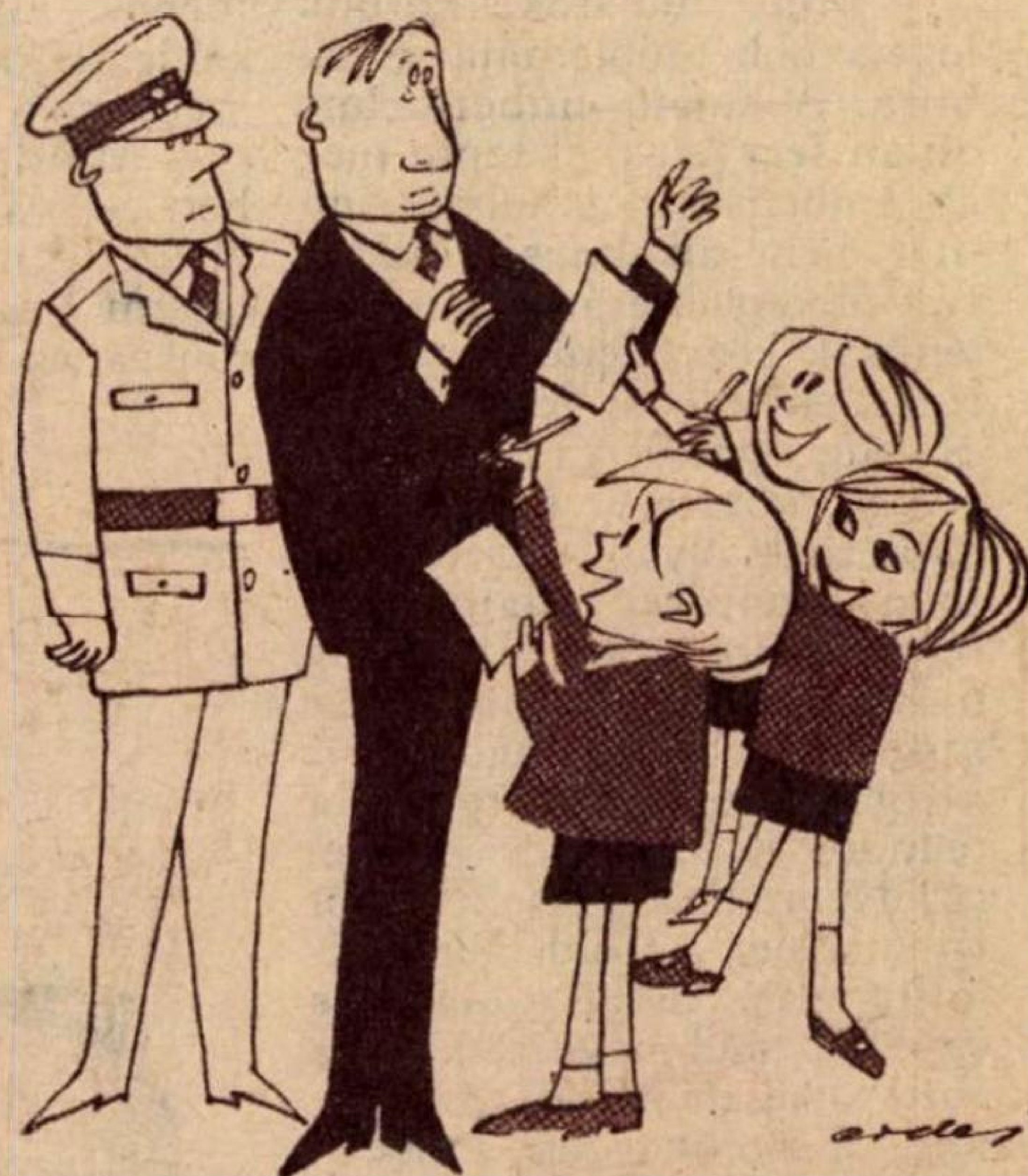
Engem a rózsám
A folyóba visz be,
Nem léphetsz kétszer
Ugyanazon vízbe...

Kár, hogy a musical csak töredékekben maradt ránk, ezért Golubka Győző, az ismert szövegíró egészíti ki és porolja le a Dalszínház számára.

Várjuk különben a magyar filozófia eredeti nemzeti musicaljait is.

Feleki László

A népszerűség átka

– Sikkasztó bácsi, kérek egy autogramot!...

Kiadó szoba

– Nem baj, asszonyom, úgyis hegyvidéki gyerek vagyok!

A Hold meghódítása

Odakint barátságtalan, nyirkos őszi este volt. Valamennyien ott üldögéltünk a Cimbalom Kávéházban. A törzsasztal számunkra mintegy a családi tűzhelyet szimbolizálta, ugyanis vágni lehetett a füstöt. Természetesen az űrhajózás káprázatos eredményeiről beszélgettünk. Hogy a Hold immár szinte tapintható valósággá vált. A nemrég még megközelíthetetlen égitest békés felhasználásának lehetőségeit latolgattuk. Már majdnem mindenki előadta a teóriáját sápadt útitársunk hasznosításáról, csak nekem nem volt egyetlen valamirevaló ötletem sem. Félénken fordultam Rézmáz Kázmérhoz, aki kifürkészhetetlen mosollyal szivarozott az asztal végén.

– Kázmér, te hogy látod ezt a kérdést?

A vitatkozók elhallgattak, barátom körülményesen eloltotta a szivart és beszélni kezdett:

– Mint tudjátok, korunk legégetőbb problémája a háború. A kutató emberi elme olyan fegyverekkel lepte meg az emberiséget, amelyek immár nem alkalmasak háborúk lebonyolítására, mert bevetésük közvetlenül fenyegeti az emberi faj létét. Vagyis, míg egyfelől az egyes csoportok között elvileg felmerülhetnek olyan nézeteltérések, amelyeket idáig csak harccal döntöttek el, addig másfelől gyakorlatilag már mégsem lehet világháborút kirobbantani. Mi tehát a teendő? Kézenfekvő, egyszerű! Nemzetközi értekezleten tiltsuk meg a Hold békés célokra való felhasználását, s egyszersmind nevezzük ki a Föld hadszínterévé, azaz a földi háborúkat az emberiség nyugalmának és egészségének megóvása céljából, a végső világbéke megkötéséig, helyezzük át a Holdra! A korszerű rakétatechnika ma már a Föld minden pontjáról lehetővé teszi, hogy kedvező kozmikus viszonyok között, akár hidrogéntöltetű robbanótestet lőjünk ki a Holdra. A hatást kiváló optikai berendezéseinkkel pontosan megfigyelhetjük. A különféle hordozórakétákon fellőtt fegyverfajták még csak katonákat sem igényelnek, mert a mai hallatlanul fejlett elektrotechnika mellett a legprecízebb távirányítás is teljesen megoldott feladatnak tekinthető. A Hold térségében vívott atomháború a földi légkört a legcsekélyebb mértékben sem szennyezi, s így az utódok nemzésére sincs káros hatással. A Hold felszínének sajátos tagoltsága mind szárazföldi, mind légiharcra egyaránt rendkívül alkalmas...

– És tengeri csatákat hogy fognak vívni a Holdon? – kérdezte kajánul a kövér Meszetneki.

– Minden együtt nem lehet, – válaszolta rosszkedvűen Rézmáz Kázmér, és én láttam rajta, hogy el van rontva az egész napja.

Dalmáth Ferenc

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

HAJNALI IDILL

Álmosan, féléjszakai vonatzötyködés után, hajnalban érkeztünk Kaposvárra.

Korán van, busz még nem jár. Az egyszem taxival tizenöten húszfelé akarnak menni.

Fázunk. A resti zárva, de amott, a *várótermi büfénél* a nyüzsgés némi meleget is ígér. Csakugyan nyitva van, fölötte tábla hívogat: „Forró kakaó".

Ez éppen jó lesz, leöblítjük a sok félig szítt, de kétszeresen keserű cigaretta ízét.

A hölgy morózus, mint ez a hideg, borús reggel.

– Nem forró, csak langyos – válaszolja.

De a táblán... akarom mondani, de nem mondom, csak megkérdem:

– Kaphatnék süteményt is?

Bök a fejével egy magasan elhelyezett tálca felé, melynek a szélén egy-két jókora fonott kalács látszik.

– Más nincs?

Ismét bök.

– Esetleg briós?

– Az is van – levesz egyet a kalácsok mögül.

– Kettőt kérek.

Ismét levesz.

Letelepedünk az egyik műanyag borítású asztalhoz. Billen akkorát, hogy szinte fél kakaóm kiömlik. Nem kár érte, hisz még a langyos jelző is dicséretes költői képzelet szüleménye.

– Egészségtelenek és gusztustalanok ezek a csorba, lerágott szélű poharak – mondom a hölgynek, amint visszarakom őket a pultra.

– Nem tehetek róla.

– Talán szólhatna a vezetőségnek.

Nem akartam bosszantani, de flegmatikus közönye ijedt-rikácsoló grimaszba torzult.

– Maga mit szekál engem?! Menjen innen már!

Szerencsére, megint csak akartam mondani valamit.

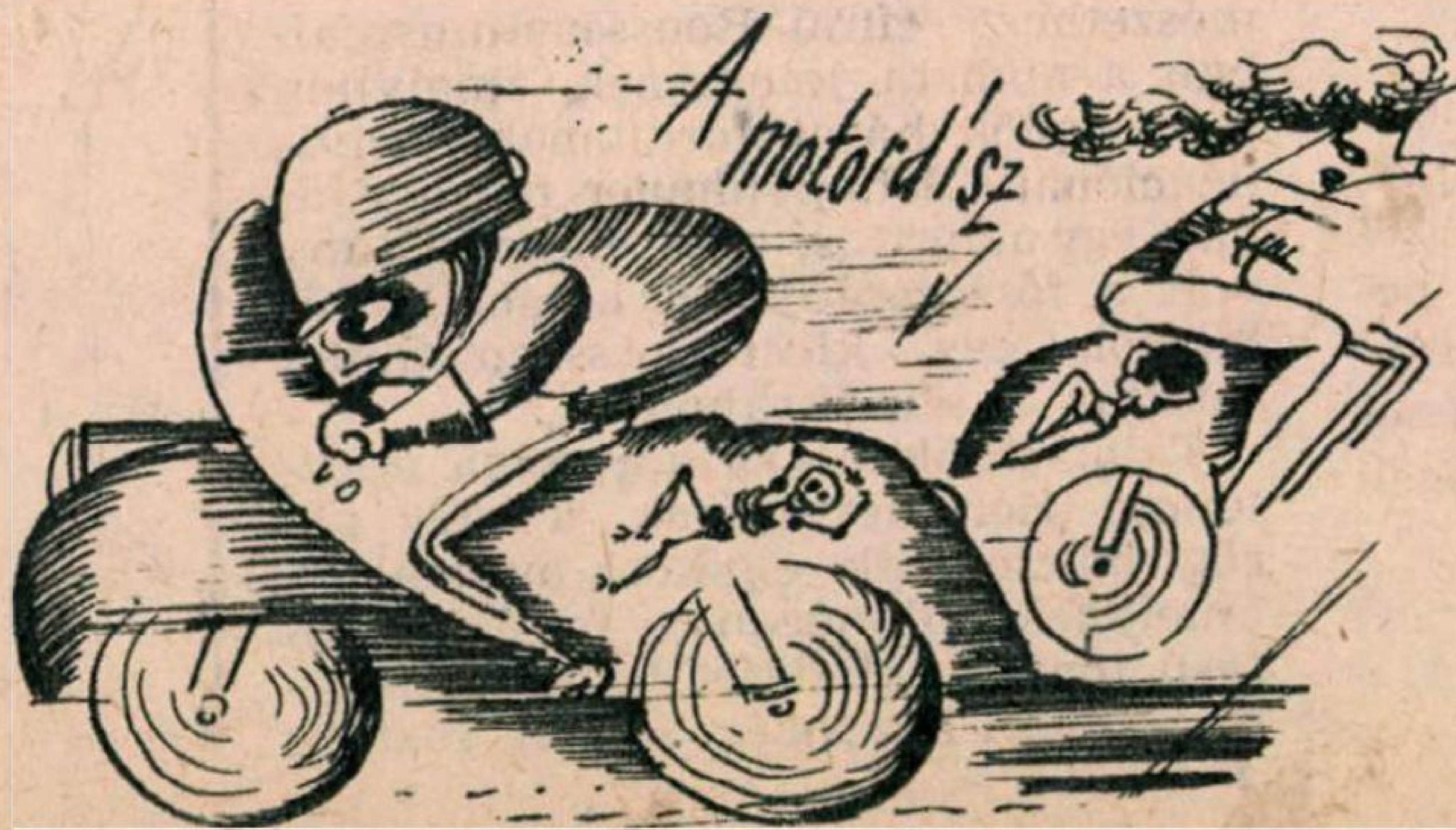
– Miről beszéltetek? – kérdi a társam.

– Semmi különös. Menjünk, nehogy még itt is molesztáljuk e kedves Vendéglátó-hölgyet.

Az állomás előtt egy busz megáll az éjszaka összegyűlt tócsában. Kalauz még nincs, a sofőr is elmegy valahová. Az ajtók zárva.

Újra megered az eső.

Virányi Pál

SZILÁNKOK

SPORTEMBER

Az atlétikai versenyen az előttem ülő férfi dühösen felkiáltott:

— Nézze ezt a hanyag, pontatlan nyújtógyakorlatot! És micsoda gyenge, pongyola hátraszaltó!

A hangja ismerős. Persze, ő az. Szlatona Dezső, volt osztálytársam. Az iskolában fel volt mentve tornából.

SZIGORÚ EMBER

Tíz év körüli kisfiú áll a Damjanich utcában. Rákvörösen, krákogva szívja a cigarettáját. Szigorú tekintetű férfi lép mellé:

— Még ki se nőttél a földből, és már Kossuthot szívsz! Dobod el rögtön! Így ni! Tessék. Gyújts rá egy Harmóniára! Az mégis gyengébb.

ELLESETT PÁRBESZÉD

— Egyetlen nő volt az életemben, akit soha nem tudok elfelejteni. Ismertem előtte is, utána is nőt, de mindig csak arra az egy nőre kell gondolnom.

— Annyira szeretted?

— Dehogy. Elvitte a tízezer forintos takarékkönyvemet!

A SZÁMLA

Ismert színművészünk társasággal vacsorázott egy étteremben. Fizetésre került a sor. A számla 97 forint 20 fillért tett ki. A művész elővett két piroshasú bankjegyet, az asztalra dobta, és elegánsan intett a pincérnek:

— Kétszázból kérek vissza!

G. Sz.

Gondolatolvasás

Gerő Sándor rajza

– Hozzád beszélek, már megint hol jár a fejed?...

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

KEDVES LUDAS MATYI!

Az Egyesült Izzóban dolgozom. Minden reggel Dunakeszin, a Petőfi Sándor utcai „cukrászda" megállónál szállok a MÁVAUT autóbuszra. A menetrend szerinti 5 óra 18 perces autóbusz jó esetben hetenként egyszer, rossz esetben többször is egyszerűen nem áll meg. Ilyenkor velem együtt 15—20 utas majdnem háromnegyed órát vár a következő buszra, és természetesen elkésik a munkahelyéről. Hacsak nem éjjeliőr.

A baj két okból ered. Az első ok: ha kevesebb kocsit küld a MÁVAUT. A második, ha „Morcos úr" (nevezzük így) ül a volán mellett. Ő csak akkor áll meg, ha hangulata is van hozzá. A megálló előtt gyakran teljes sebességgel robog el. Kérdezem:

1. Ha a hetijegyeket csak 50 filléres biztosítással árulják, nem lehetne azt is biztosítani, hogy időben érjünk a munkahelyünkre?

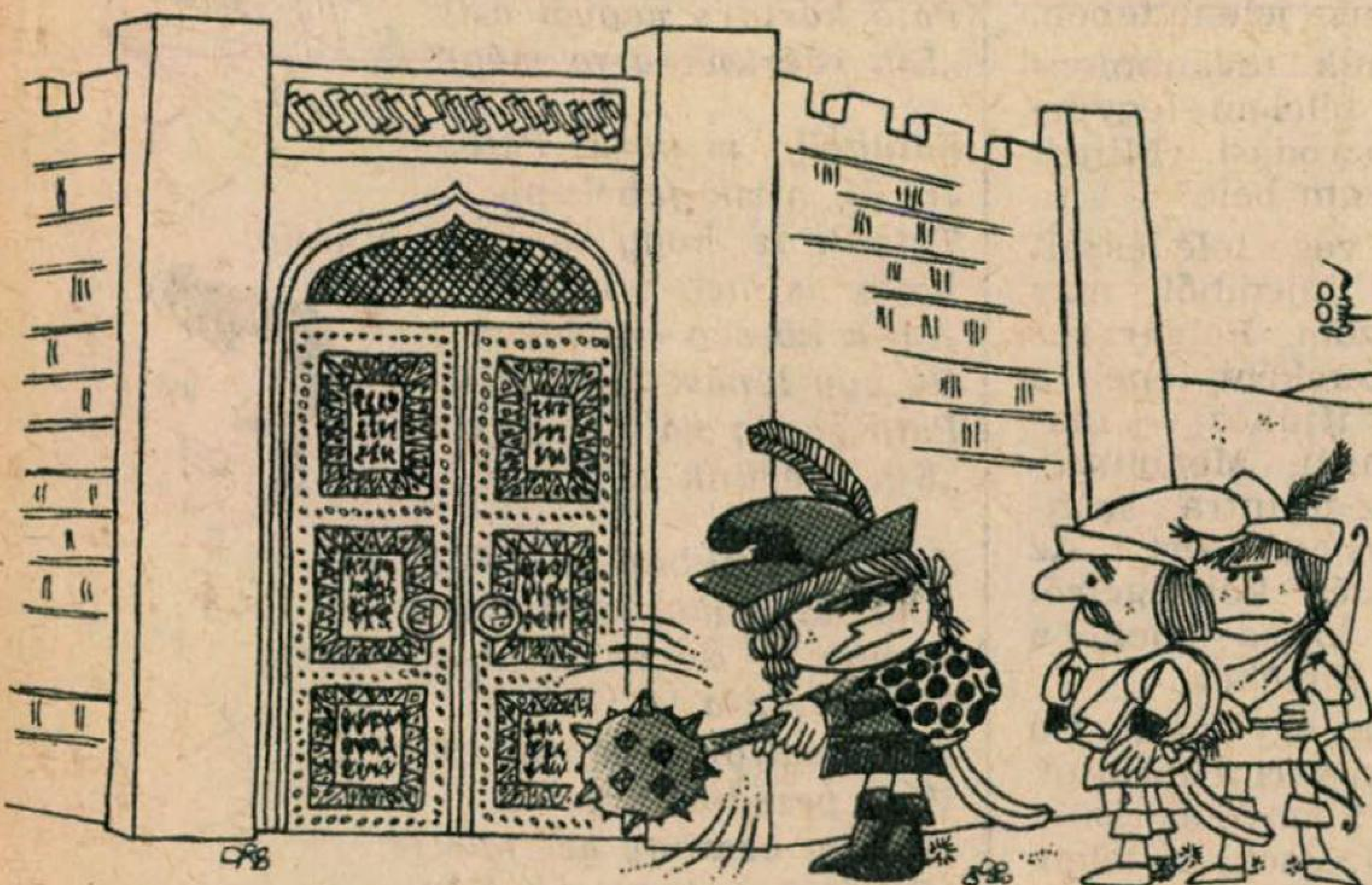
2. A MÁVAUT miért nem ellenőrzi járatainak pontosságát?

A késést nem kedvelő utasok nevében tisztelettel:

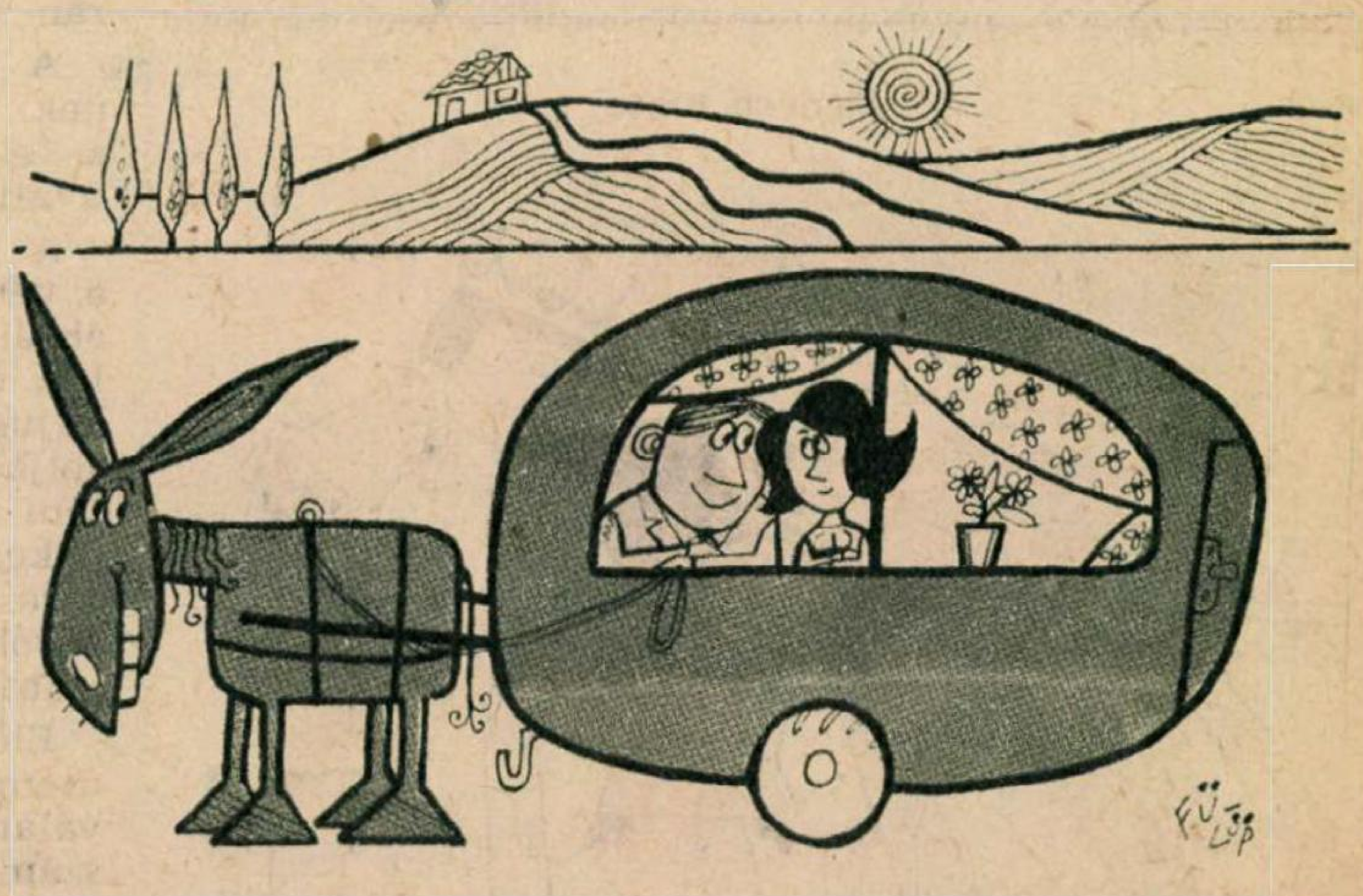
Kovács Árpád
Dunakeszi

Botond

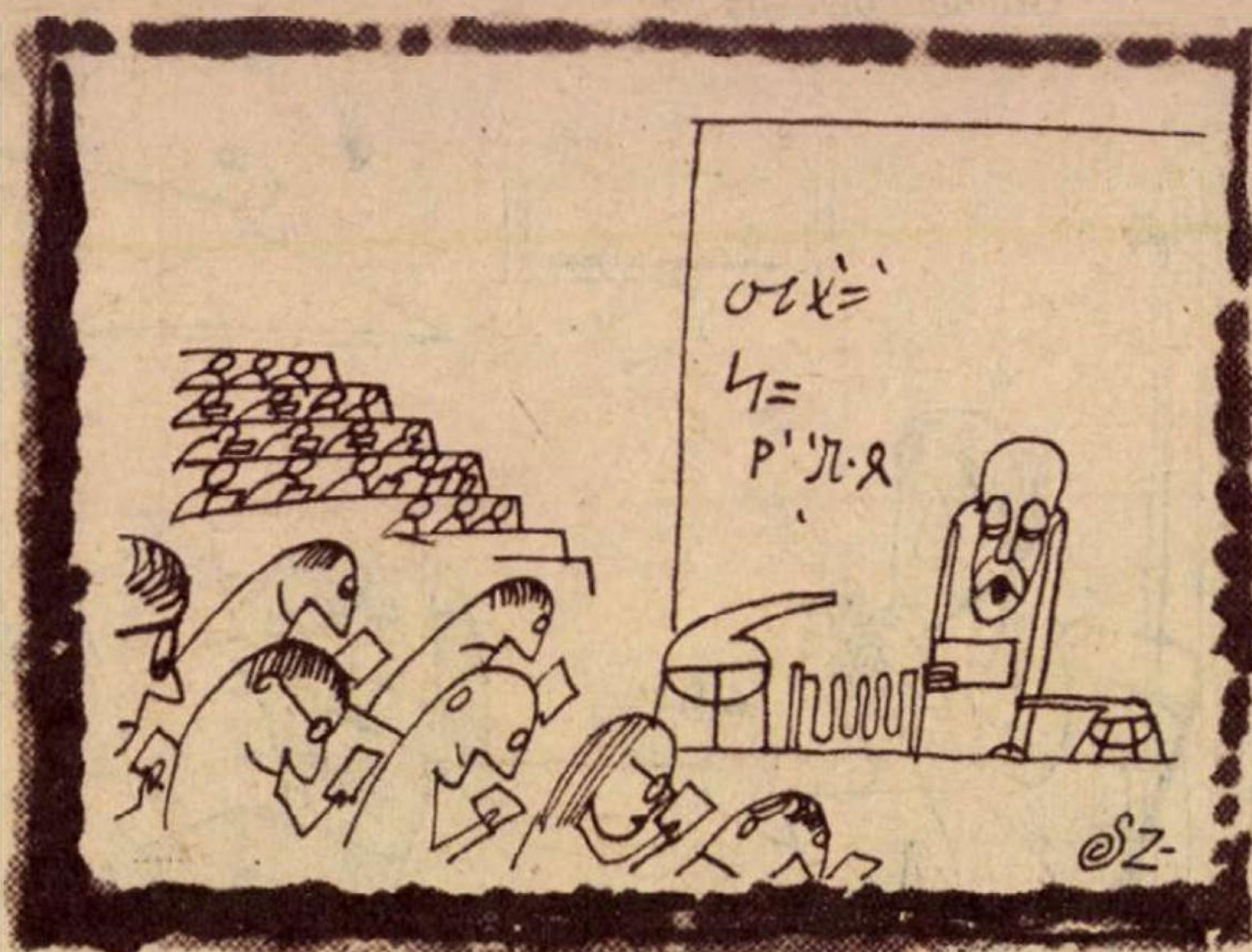
– Én betöröm, de ki vállalja a felelősséget?...

Megkezdték az utánfutók árusítását

– Hát nem többet ér, mint egy albérlet?

Péntekeken, egy főiskolán

– Most pedig ismertetem a lottóhúzás legújabb eredményeit!

Ráérős kapus

VISSZAFORDULTAM A HÍDON

Késő délután léptem az Erzsébet-hídra. A Hármashatár-hegy fölé már tintaszín felhők ágaskodtak. A hídon még nagy volt a forgalom; sok autó, a gyalogjárón szombat esti sétálók. A híd alsó részét és a korlátot most festették át. Szép világos szín — állapítom meg éppen, mikor az előttem haladó bajuszos ifjú elengedi a hölgye karját, és egy kapukulccsal többször ráver a korlátra. A vas zizzenő hangot ad, az ifjú nevet, én megállok. Az ütés nyomán két helyen lepattant a festék, helyén babszemnyi vörös folt. Hirtelen fejembe szökik a vér:

— Miért üti le a festéket?!

Az ifjú széles mozdulattal fordul felém, és a moziban látott fölényes mosollyal kérdi:

— Mi köze hozzá? Magáé a híd?

— Lali, gyere — mondja a hölgye, és húzza a karját.

— Most festették, nézze meg, mit csinált! — a foltokra mutatok.

— Mit jár a szája, ki kérdezte?

Közelebb lép. Negyven évvel fiatalabb mint én. Nagy csoportok húznak el mellettünk, többen vissza is fordulnak, látják, hallják, mi történik, és továbbmennek. Csak egy ifjú szól vidáman a vállán keresztül.

— Begerjedt az öreg! Ez nekem szól. És a feltörő nevetés is. Meghátrálok.

— Lali, gyere...

Visszamegyek Pest felé. Mindegy, úgyis csak sétálok. Most értem, hogyan okoznak értelmetlenül, puszta rongálási vágyból, havonta milliós károkat a vasúton, a világító eszközökön, telefonfülkékben, parkokban, autókon, épületeken, gyakran tanúk jelenlétében.

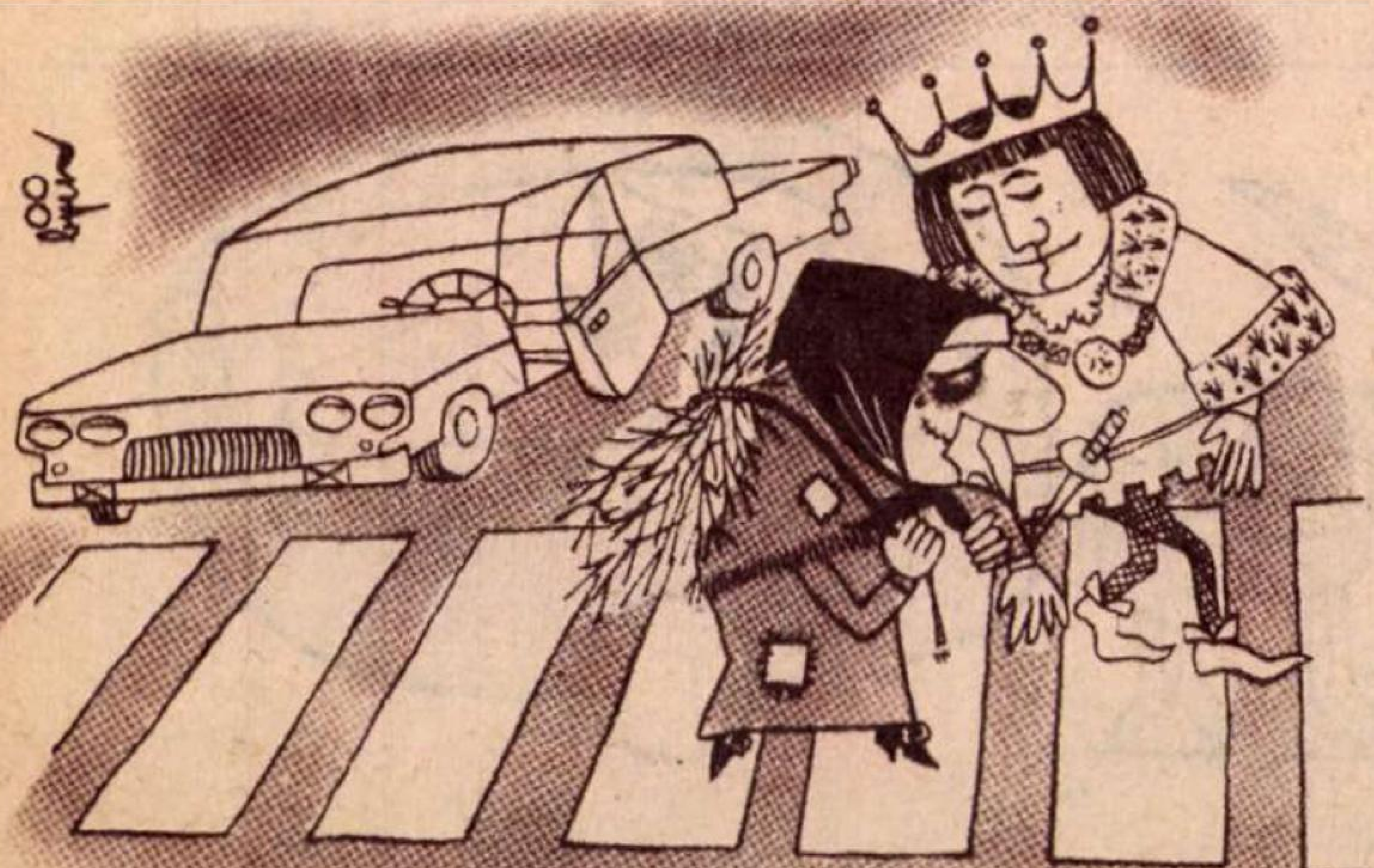
A tanúk továbbmennek. A félelem legyűri a felháborodást. Minek avatkozzam bele?

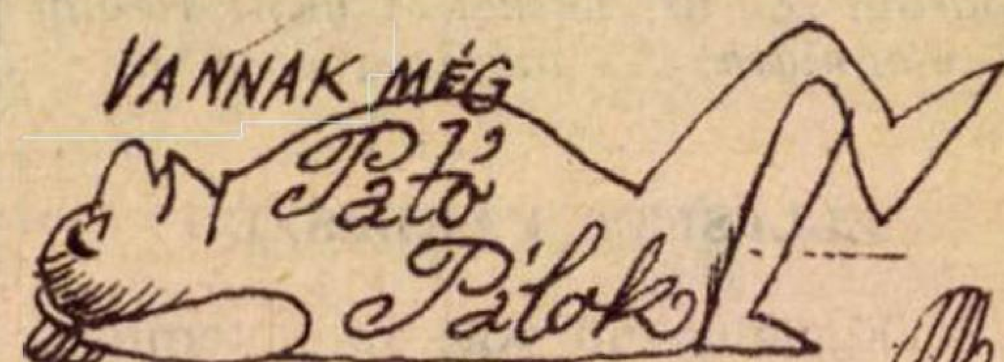
A híd vége felé leszáll a vér a fejemből, már ábrándozom. Polgári ruhás őrszemként lépek a bajuszos ifjúhoz: — Igazolja magát. Megbüntetem száz forintra, szándékos rongálásért. Az újra festés költségeiről később kapja meg a számlát. Elmehet.

Előttem egy másik fiú ütemesen veri a korlátot, valami könnyebb szerszámmal. Zsebkés lehet. Nem nézek oda.

Kőműves Imre

Modern mese

Mint elátkozott királyfi
Kint a periférián,
Dolgozik egy KÖZÉRT-boltban
Pató kartárs mogorván.
Ha vásárló szól szerényen:
— Kéne egy kis eleség...
Kelletlenül dörmög Pató:
„Ejh ráérünk arra még!"

Épülőfélben van a ház,
Ámde csigamód halad,
Mert az építők körében
Nem egy Pató Pál akad.
Sír a lakó, hogy a háznak
Készen állni kéne rég...
Pató szaki kurtán legyint:
„Ejh ráérünk arra még!"

Hivatalba sürgős ügyben
Gyakran járnak emberek.
De megesik, hogy az aktán
Pató Pál úr szendereg.
Ha az ügyfél sürget, mivel
Az ügy már körmére ég,
Pató kartárs nagyot ásít:
„Ejh ráérünk arra még!"

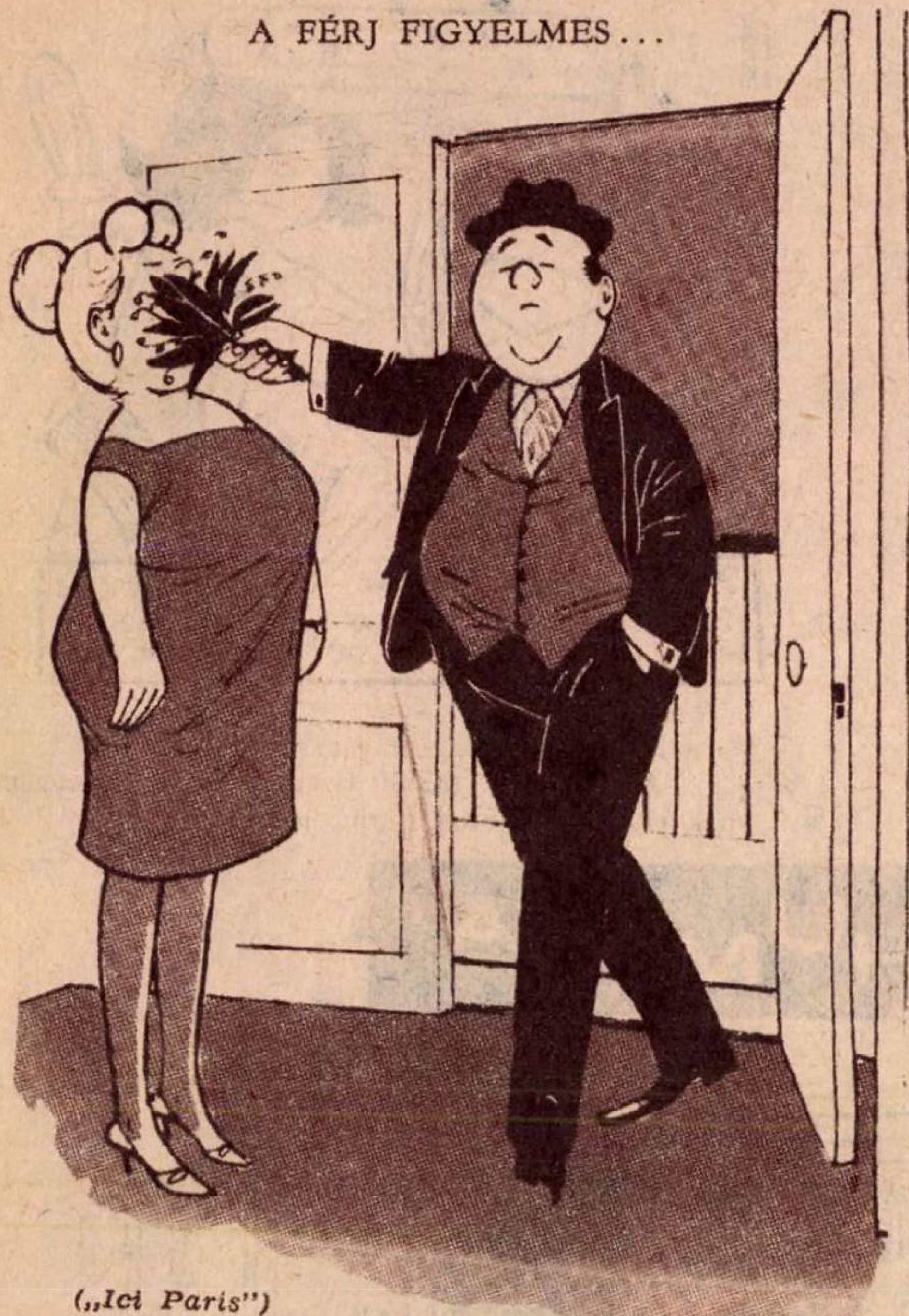
Faluhelyt is kerül Pató,
Jól él, hízik fenéképp.
Tetszik az, hogy van már villany,
Motor is meg zenegép.
Ám a község érdekében
Ha egy lépést tenni kék,
Pató gazda vállát vonja:
„Ejh ráérünk arra még!"

Szép hazánkban van Pató Pál
Fölös számmal még ma is.
Lomha — de ha szoknya libben,
Fürge lesz a kis hamis.
Azt javallom, hogyha csókért
Vére pezsdül, arca ég,
Minden asszony azt felelje:
„Ejh ráérünk arra még!"

Király Dezső

A FÉRJ FIGYELMES...

(„Ici Paris")

MEGKÉRDEZTÜK MUNKATÁRSAINKAT:

Mivel rongálják egészségüket?

Komló—Ferencváros 1 : 1.

D. F.

Nem avatkozom bele mások dolgába.

F. L.

Olvasom a napisajtót.

F. Gy.

Karillal, feketével, főnökkel és egyéb izgatószerekkel.

(f—p)

Az SZTK-rendelőkben való hosszú várakozással.

G. Sz.

Határidőkkel.

M. Gy.

Hipochondriával.

P. L.

Naponta negyven kilométert futok a hitelezőim elől.

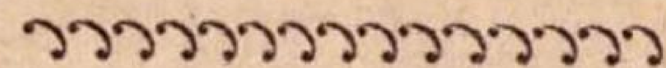
S. P.

Lelkiismeretesen betartom az orvosaim utasításait.

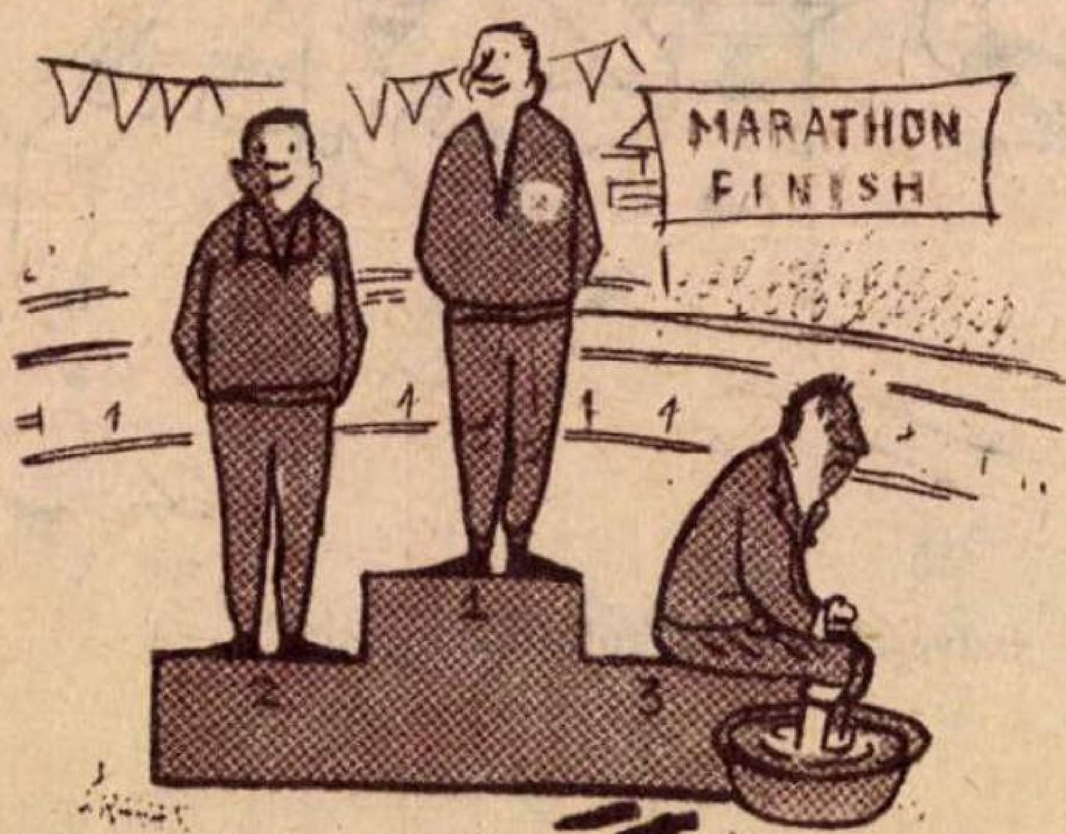
S. A.

Élek.

(t)

MARATHONI UTÁN

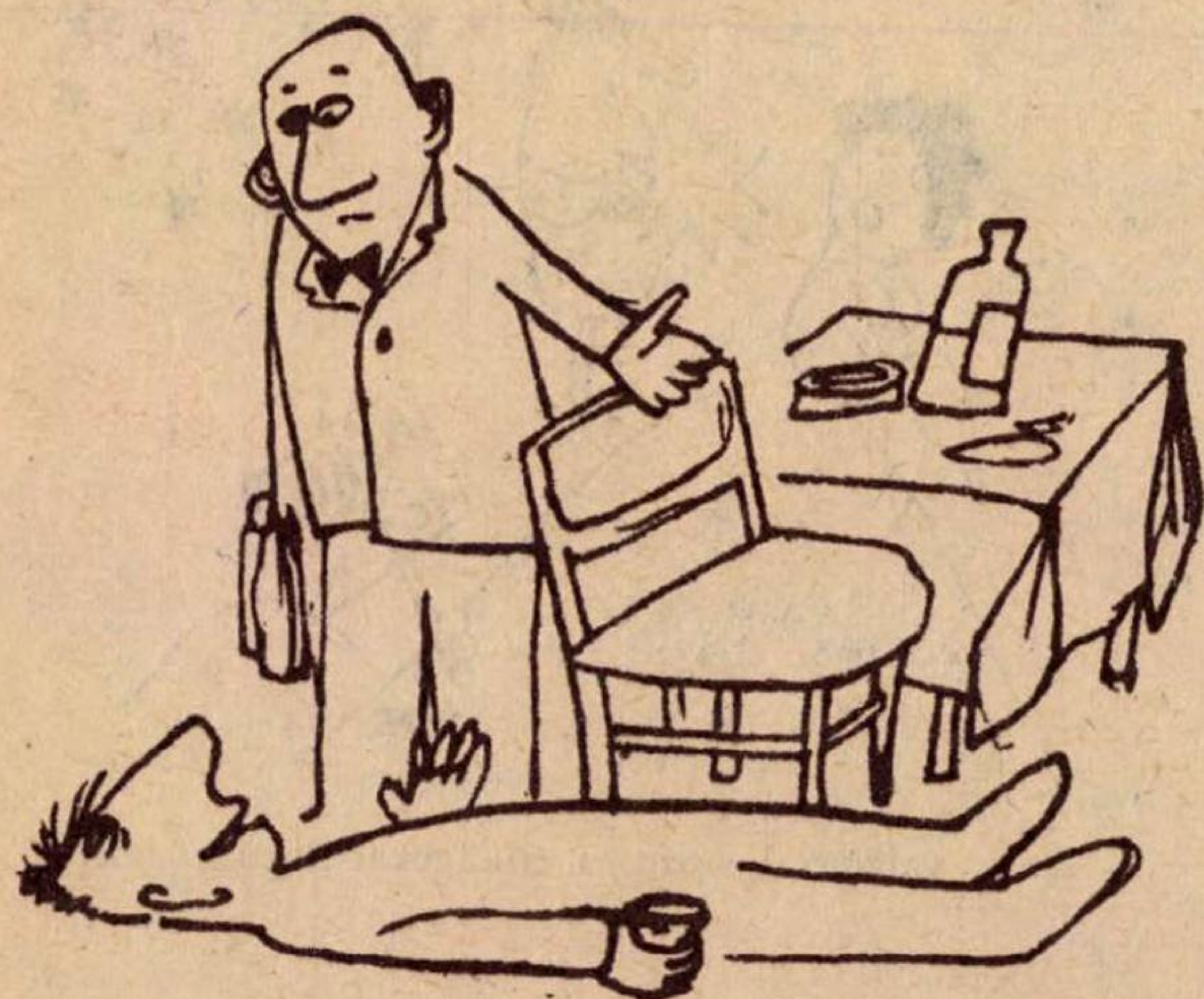
(„Punch", London)

IMPORT HUMOR

AZ OLTÁR FELÉ...

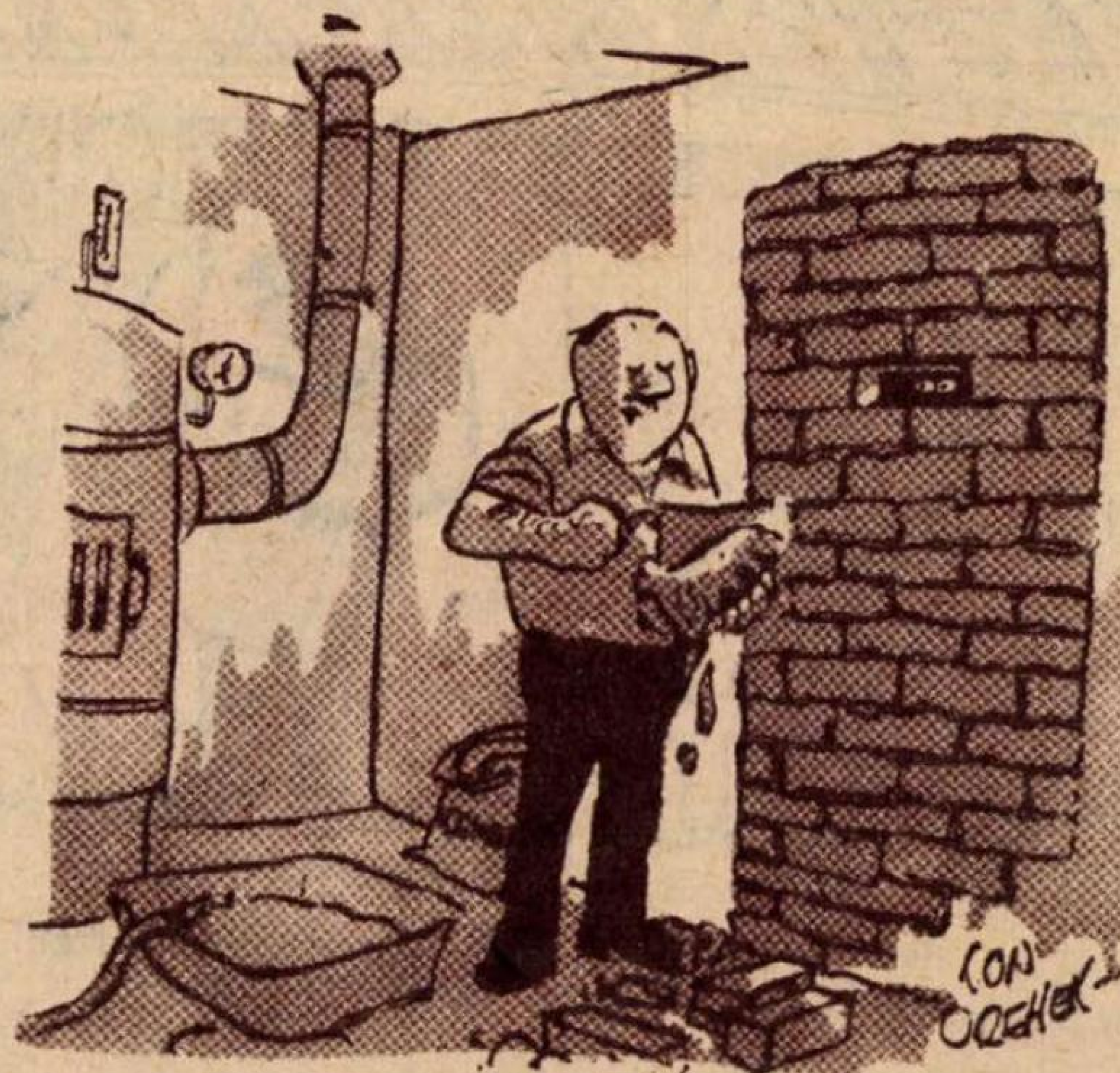

(„Punch", London)

– Köszönöm, de nem ülök le, jobban szeretek állva inni...

(„Krokodil", Moszkva)

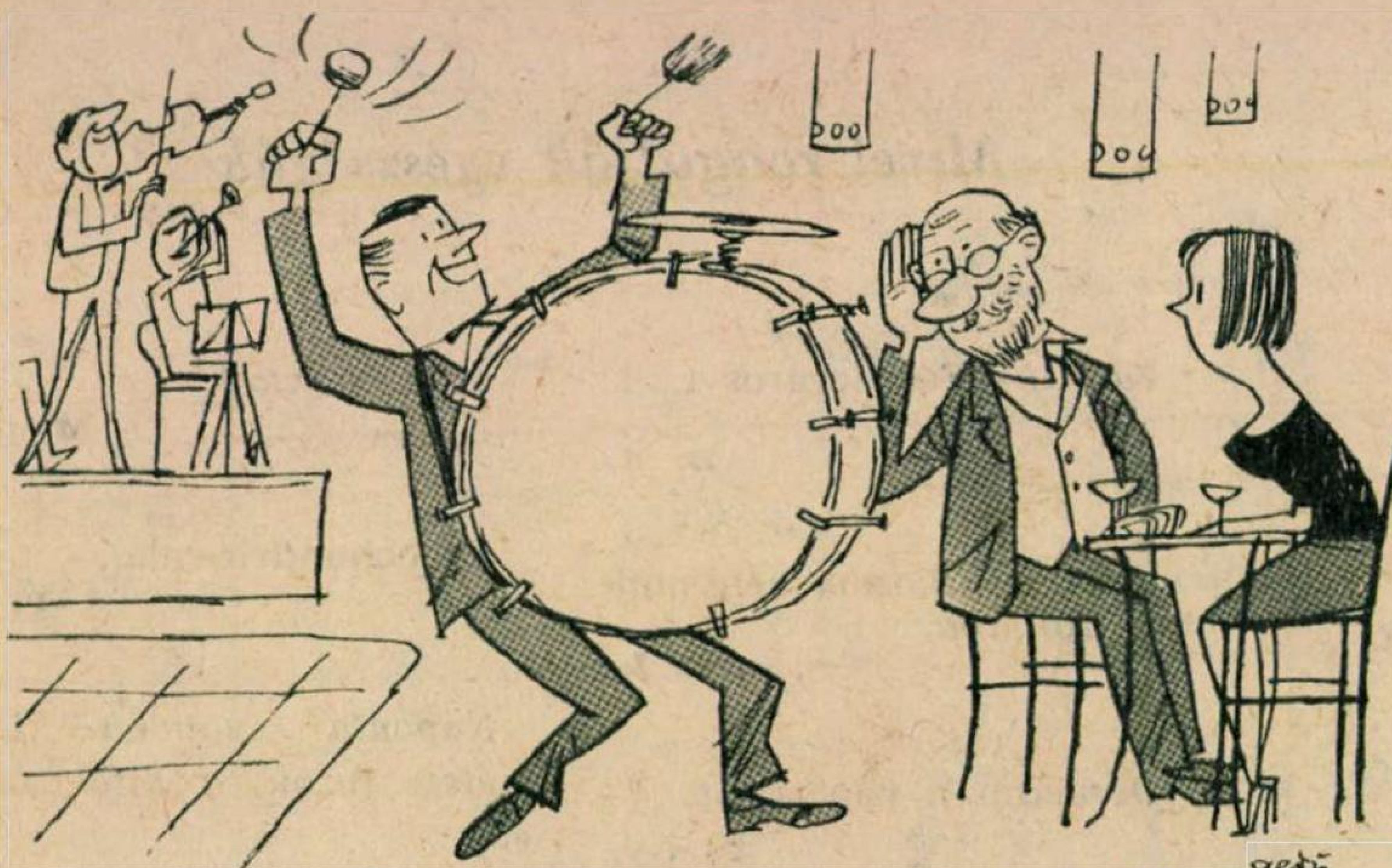

– Most még bocsánatot kérhetsz, Evelyne!

(„Die Presse", Ausztria)

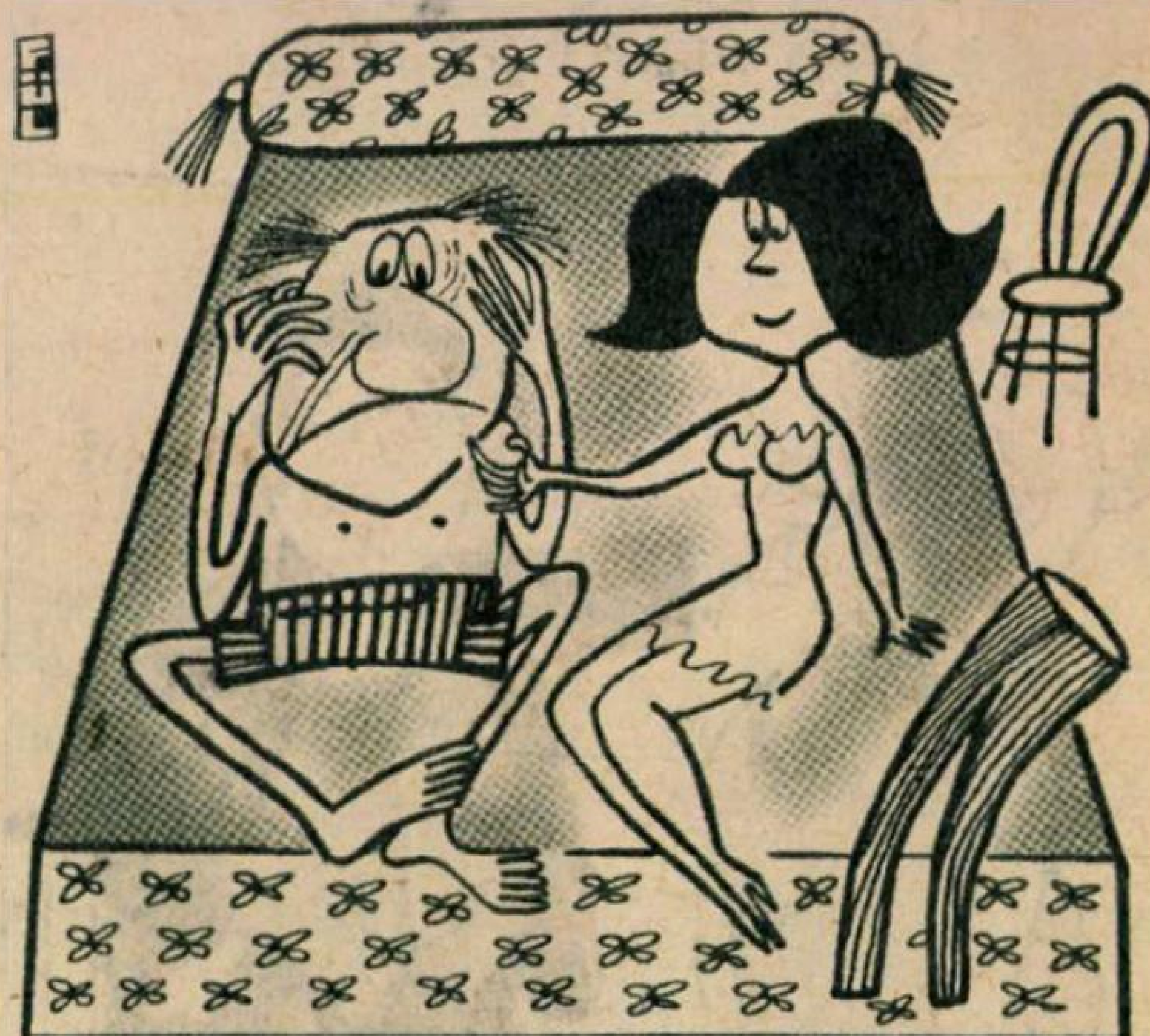
AZ ÉJSZAKA HUMORA

Nagyothalló vendég

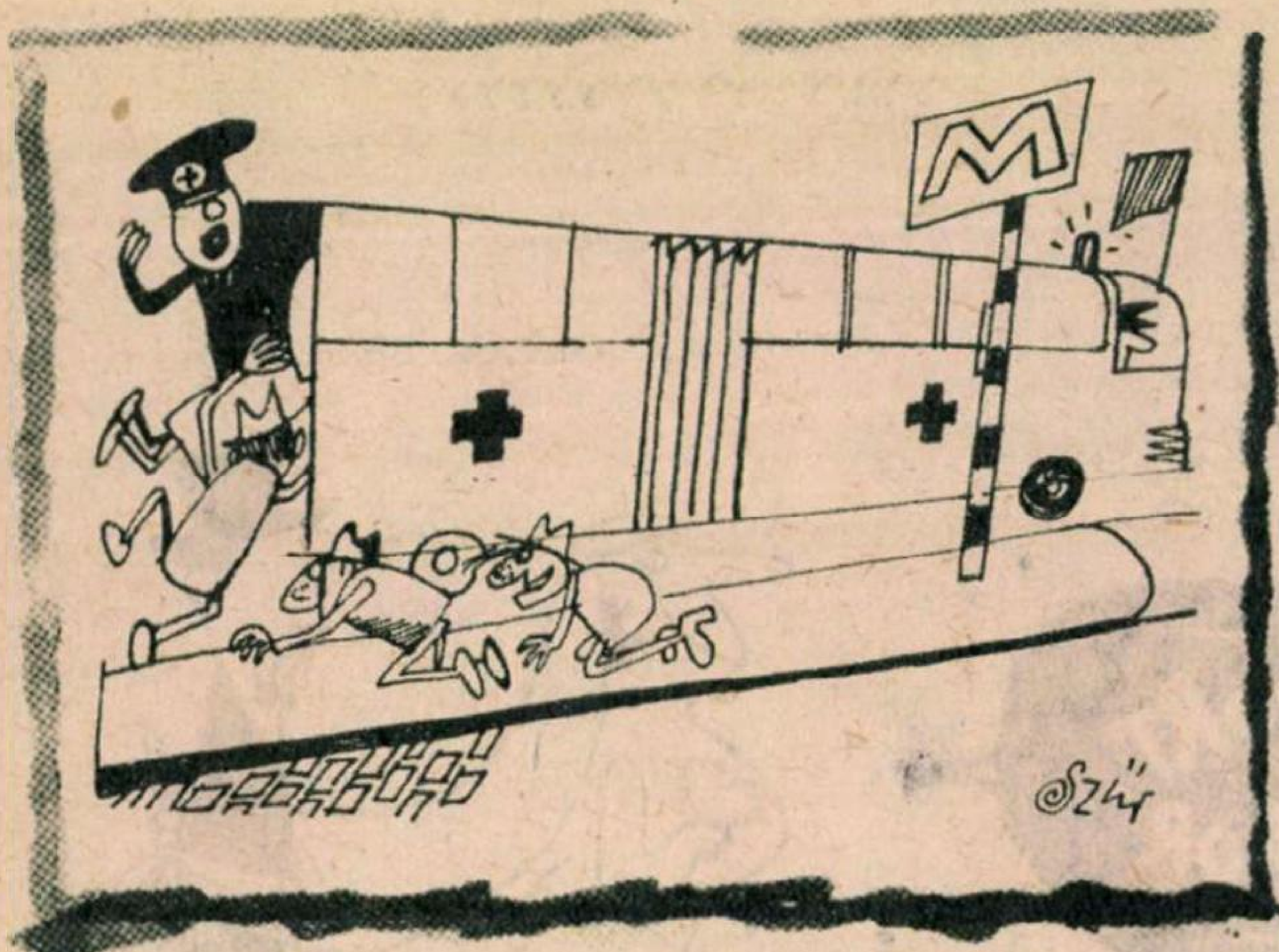
– Azt játsszd, hogy csak egy kislány van a világon!...

Költséges alibi

– Min töprengsz, drágám?
– Azon, hogy miből fizetem ki a feleségemnek elsején a veled töltött túlórákat...

Éjszakai járat

Éberség

– Szíveskedjék a kulcsokat leadni!

Szórakozni vágyó fiatal

– A bácsi még nem hallott meggyorsult élettani fejlődésről?

– Ez is valami? Lehozni a csillagokat ilyen közelről?

Főszerkesztő: Tabi László – Szerkesztő: Földes György – Művészeti szerkesztő: Toncz Tibor
Kiadja a Hírlapkiadó Vállalat – Felelős kiadó: Csollány Ferenc – Szerkesztőség: Budapest, VIII., Gyulai Pál utca 14. – Tel.: 335–718. – Kiadóhivatal: VIII., Blaha Lujza tér 3. Tel.: 343–100. *142–220. – 65.5693 – A szedés a Kossuth Nyomdában készült, a nyomási munkákat az Egyetemi Nyomda végezte — 65.8225 — Terjeszti a Posta Központi Hírlapiroda. Tel.: 180–850. INDEX: 25504